

The background of the entire page is a dense field of blue water bubbles of various sizes, creating a textured, shimmering effect. The bubbles are rendered with highlights and shadows, giving them a three-dimensional appearance.

ZEEP

Christian Deterink

ZEEP

Toen Arjen Sustrunck die ochtend wakker werd keek hij verbaasd om zich heen. "Verrek, bloemetjesbehang, schilderijtje van Rembrandt. Jezus, waar ben ik in vredesnaam ???" Arjen zeeg terug in de kussens en dacht diep na. Er kwam echter niets in hem op waar hij wat aan had en dit was niet zo vreemd: het leek wel alsof zijn hersenen veranderd waren in dertig bijzonder energieke en nijdige kabouterijtjes die als wilden in zijn hoofd rondstampen; hij had dan ook een enorme hoofdpijn. Voorzichtig masseerde hij zijn slapen, en draaide zijn hoofd om.

Hij schrok zich dood. Naast hem lag een vrouw in bed. Een vrouw die hij nog nooit eerder gezien had. Een wezen met verwarde haren, verlopen make-up, en niets aan haar lijf onder de lakens met Paulus de Boskabouter-motief.

"Krijg nou", dacht Arjen bij zichzelf, "wie voor de Goden is dat ?"

Op dat moment werd de vrouw naast hem wakker, schrok op toen ze zag dat Arjen ook wakker was, gaapte even en glimlachte toen.

"Hé, ben je ook al wakker, schat? Ben je al weer bij na gisternacht ?" De vrouw lachte schalks, wat Arjen spontaan rillingen bezorgde.

"Zal ik even een ontbijtje maken ?"

"Na-natuurlijk", stotterde Arjen verbouwereerd terwijl hij probeerde er zo op-zijn-plaats mogelijk uit te zien.

De vrouw gleed weg vanonder onder de lakens, en schoot snel een badjas aan. In een glimp zag Arjen een redelijk goedgebouwd vrouwenlichaam. Verdornd, dan zou hij zich toch iets moeten kunnen herinneren?

Arjen zeeg weer neer in de kussens en dacht na. En langzaam werden er vormen herkenbaar in de nevel van zijn wazige brein. Een feestje bij een vriend... een hele fles Amaretto... na die sloot bier die hij weg had gehakt ... een botte versierpoging... onverwacht succes... en nu... dit!

Plotseling herinnerde Arjen dat hij vandaag een afspraak had, om tien uur. Hij schoot op, en zocht een klok. Toen hij niets kon vinden besefte hij opeens dat hij nu al vier jaar lang zelf een horloge droeg. Hij keek snel; het was al elf uur.

"Zuigende shit", vloekte Arjen en hij vloog op. Snel raapte hij zijn kleren bij elkaar, en kleedde zich snel aan. Toen hij zijn trui aanschoot ging hij bijna over zijn nek. Er lag een vreselijke rook-zweet-en drankgeur in het kledingstuk, en toen hij wat beter keek zag hij meerdere ranzige vlekken in het textiel zitten.

"Karel Utrecht Tango", vloekte Arjen, terwijl hij zijn schoenen aanschoot, en de kamer uithinkelde.

De vrouw stond in de keuken tosties te bereiden en koffie te zetten. Ze keek lachend om, en zei; "Arjen, waarom heb je zo'n haast?"

Arjen keek haar vluchtig aan en greep zijn jas van de tafel.

"Ik moet weg, Liselot", riep hij terwijl hij naar voordeur rende, "bel me nog maar een keer."

Toen de deur met een enorme klap dicht was geslagen keek de vrouw met een verbaasd en geamuseerd gezicht om de hoek van de keuken heen.

"Liselot? Wat een vreemde naam", dacht ze, en toen glimlachte ze: "die Arjen toch, altijd grappen maken!"

Berni Glor roerde met een mistreurig gezicht met een lepeltje in haar mok koffie. Ze had verscheidene redenen om niet al te vrolijk zijn. Ten eerste had ze een enorme hoofdpijn van de vorige avond, toen ze alleen op de bank drie flessen wijn leeg had gedronken. Ten tweede was de koffie niet lekker (er zaten schilfers in, en de mok vertoonde allerlei gore vlekken) en ten derde zat er tegenover haar aan de tafel een snotterende en depressief meisje. Of nou, meisje... Ze was al minstens 23 jaar. Te horen aan de manier waarop ze al haar ellende aan Berni uitstortte was ze in ieder geval heel erg overstuur.

"Ik heb meer dan een uur gewacht, we zouden om tien uur afspreken", huilde het meisje voor haar, "maar hij kwam maar niet opdagen. De-de klootzak..."

Berni kreunde inwendig. Ze vroeg zich af waarom dit meisje in Gods naam nu weer h  r ochtend moest vergallen. Om de een of andere manier kwam iedereen altijd met zijn problemen bij haar... De reden? Ze wist het niet. Misschien door haar uiterlijk. Haar oude maar verstandig ogende gezicht en haar grote droevige ogen nodigden wellicht hiertoe uit. Aan de andere kant; misschien was het wel geheel onwillekeurig. Zoiets als met flessen wijn, die ook altijd de nare gewoonte hadden aan haar lippen te gaan hangen.

"... Hij liet me meer dan een uur wachten! Verd  mme!", jammerde het meisje.

"Kom kom, Marina", trooste Berni, "niet vloeken. Je leven is echt niet opeens voorbij als zo'n... zo'n fotograafje eens een keer niet komt opdagen. Je had deze week toch net van die vervelende wallen onder je ogen, moet je maar denken..."

Marina keek snikkend op en toen brulde ze het weer uit van het huilen, "Maar ik had zo gehoopt dat hij een goed model in me zag..."

"Ja", peinste de Berni terwijl ze koffie slurpte, "het is waar dat hij algemeen bekend staat als de beste fotograaf in de hele regio, die Arjen Sustrunck.... Maar ja er zal best nog wel ergens iemand anders kunnen fotograferen."

Marina streek haar helblonde haar uit haar oceaan-blauwe ogen, snikte diep, en nam met haar trillende haden nog een slok van haar kop te sterke, en bijna koude Ceylon-thee.

"Het is niet eerlijk", ging ze verder, "waar heb ik zo's ongeluk aan verdiend...?"

"Ach, meisje. Misschien kon die Sustrunck gewoon niet eerder. Wie weet ligt hij wel ergens dood aan de kant van de weg..."

Marina keek verschrikt op, en begon weer onbedaarlijk te janken. Ze legde haar hoofd op de tafel, en stootte hierdoor bijna haar kop thee om. Berni legde haar arm om de schouder van het meisje en klopte troostend.

"Zoet maar, meisje. Zo erg is het toch niet. Je hebt toch een goede baan achter de kassa?

En hoe glamoureuus is zo'n modellen-job nou eigenlijk...?"

Berni hoorde nog net de gedempte snik van het meisje.

Peter Kovadda zat achter het protserige bureau van een collega toen de drie meisjes binnenkwamen.

Hij had speciaal voor deze gelegenheid de werkkamer van zijn collega-producent maar even geleend om een betere indruk te maken op de drie nieuwste visjes die in zijn fijnmazige en uiterst geraffineerde net gezwommen waren. Peter Kovadda was producent van "lichte muziek" of desnoods "volksmuziek", maar je zou hem ook professioneel uitzuiger of werkschuw veelverdiener kunnen noemen.

De drie meisjes die nu schuchtertjes de decadente kamer, inclusief stoelen met pluche bekleding, hoogpolig tapijt en notehouten boekenkasten binnenkwamen, waren naar zijn mening toch wel erg jong. Maar ja, hoe jonger hoe naïever.

"Goedemiddag, meneer Kovadda", zei één van de meisjes, "u vindt het toch wel goed dat we binnenkomen?"

"Natuurlijk", baste Peter vriendelijk terwijl hij een Havana-sigaar van zijn collega aanstak, "ik heb niet voor niets een afspraak met jullie. "Peter maakte een joviaal gebaar naar drie in een halve maan opgestelde stoelen voor het monsterlijke bureau. "Ga maar zitten!"

De drie meisjes zetten zich nerveus en onwennig neer.

Er viel een ongemakkelijke stilte toen Kovadda drie pogingen nodig had om zijn sigaar aan te krijgen. Toen die eindelijk aan was nam hij langzaam een trek van de sigaar en blies vervolgens een enorm rookgordijn richting de jongedames.

"Zoook", bromde Peter langgerekt, "dus jullie wilden een zangcarrière beginnen..."

"Ja", begon het eerste meisje, "maar dat wist u toch al? U had onze demo toch gehoord?"

"Dat klopt", glimlachte Peter fijntjes, "en ik heb nog nooit zo mooi Vader Jacob in canon horen zingen. Of 'zakdoekje leggen'."

Het eerste meisje bloosde, maar zei niets, net als de anderen. Peter liet zijn blik schattend langs de meisjes gaan. Het eerste, die steeds het woord gevoerd had, herinnerde hij zich als Jos. Ze was klein, had enigzins bolle en grote ogen en blond sluijk haar. Hij hield er niet van,

van die grote ogen, maar sinds die achterlijke Japanse tekenfilm als Candy en de familie Robinson schenen die koeie-ogen schattig te zijn. Peter vond het maar niets; hij dacht meteen aan een krankzinnig genetisch experiment, of aan een horror-film met een gestoorde chirurg, die na een onschuldige blindedarm operatie het niet kon laten twee overgeblven koeie-ogen in te bouwen. Peter kreeg er de rillingen van.

Het tweede meisje had donker krullend haar, en normaal gepropotioneerde donkere ogen. Haar forse voorgevel was echter geenszins normaal gepropotioneerd. Peter moest meteen aan ontplofende siliconen-zakken denken. Hij kon zich pijnlijk goed voorstellen hoe dat zou klinken. Als hij het zich goed herinnerde heette ze Martine.

De laatste van de drie moest dan wel Kitty zijn. Dit was een dame met blond krullend haar, felrode lipstick op, en een strak uitgesneden jurkje. Peter zag meteen dat ze geen bh droeg, alhoewel ze best een C-cupje kon gebruiken.

"Is dat soort liedjes al jullie repertoire ?", vroeg Peter door.

"Nee", antwoordde Jos verontwaardigd met ver opengesperde ogen. Peter kon zich er met moeite van weerhouden om niet al vast zijn handen klaar te houden als de ogen uit haar kassen zouden springen.

"Nee", sprong ook Kitty bij, "we kunnen ook bekende popliedjes zingen..."

"Zoals ?", vroeg Peter terwijl hij een lange trek van zijn sigaar nam.

"Ehh, 'Vanavond heb ik hoofdpijn', van Hannie, 'Schat, heb jij de morfine?', van Rikki Schults, 'Mien, die boerentrien', van Mannenkoor Karrespoor", telde Martine af.

Peter zuchtte diep. Dit zou geen snel kassucces worden, vreesde hij. Hij moest er zijn beste songschrijver maar eens op zetten. Hij was de enige die op een heel professionele wijze er altijd weer in slaagde briljante baggermuziek te schrijven. Precies wat de drie dames nodig hadden.

Peter glimlachte flink tegen de drie vrouwen voor hem.

"En hebben jullie al een naam bedacht voor jullie drietjes ?"

"Ja", antwoordde Kitty blij, "we wilden onszelf Kitty, Jos en Martine gaan noemen."

Peter keek hen verbluft aan. Dat was een perfecte naam voor die drie. Geen moeilijke boodschap in de groepsnaam, gewoon de namen van de drie trutten die bij elkaar waren gegooid om snel succes te behalen. Dàt zou het publiek begrijpen. Dàt zou het publiek waarderen. Gewoon simpel "Kitty, Jos en Martine".

Peter keek de drie meisjes aan, en lachtte breed, "beschouw jezelf als een meidengroep met een platencontract, dames." De drie meisjes begonnen blij te lachen, en vlogen elkaar in de armen. Hierdoor zagen ze niet dat Peter uit een lade van het notenhouten bureau een standaard platencontract haalde. Onder de ingewijden stond deze standaardversie bekend als de "bloedzuigerversie".

Freek Sluyter was moe toen hij die ochtend uit zijn bed stapte. Erg moe. En het vreemdste was dat hij niet eens wist hoe dat kwam. Hij had de hele week al keurig elke nacht acht uur of meer geslapen, en ook overdag had hij zich nauwelijks ingespannen. Freek begon zich serieus af te vragen of het niet al die luiheid was die hem moe maakte.

Langzaam hees Freek zich op uit de kussens van het comfortabele bed, en keek schattend de kamer rond. Zoals gewoonlijk was die weer op en top opgeruimd. Zijn bouwvakkerskleding zag er weer op en top schoon uit voor vandaag, en lag zoals gewoonlijk op een keurig stapeltje klaar. De wastafel blonk als een melktand in een Prodent-reclame en het keurig stofgezogen tapijt bevatte niets wat leek op een stofje. Freek keek er niet vreemd van op, en hij krabde eens in zijn kruis.

"Oei, die boxer is niet al te schoon meer", bromde Freek, terwijl hij eerst aan zijn hand rook en die daarna gebruikte om over zijn stoppelbaard te strijken, "morgen maar eens douchen..."

Freek klom uit bed, en wankelde nog enigzins slaapdronken naar de kleren-kast, waar hij een schone, keurig opgevouwen, boxer pakte, en de morsige in een hoek gooide. Hierna kleedde hij zich helemaal aan, en liep hij ongewassen en ongeschoren richting de keuken. In die keuken was zijn vriendin, Frederique Marnix, al druk bezig brood te smeren en koffie te zetten voor het ontbijt. Ze draaide zich om en lachte liefvallig naar hem:

"Goedemorgen, Freek."

Freek bromde iets terug, viel in een keukenstoel en keek nauwelijks geïnteresseerd naar zijn vriendin.

Voor een buitenstaander was ze beeldschoon. Ze had een strakke spijker-broek en een nauwe bloes aan die haar voluptueuze vormen bijna genade-loos benadrukten. Een volle glimmen-de donkere haardos en een mooi gezicht maakten haar voorkomen als beeld-schone brunette helemaal af.

Voor Freek was ze gewoon zijn vriendinnetje. Heel normaal. Zo zag ze er elke dag immers uit.

"Waar moet je vandaag werken?", vroeg Frederique toen ze koffie voor Freek inschonk.

"Bij die lul van een Barius", gromde Freek terwijl hij een boterham rosbief kauwde, "die verdomde slavendrijver."

Frederique streek Freek door zijn stoppelbaard, "dan is het des te mooi als je vanavond weer thuiskomt. Ik zal je wel verwennen op een dineetje in "De Kokende Lichtekooi".

Freek keek haar lachend aan en gromde tevreden.

Dat was de Hoogburgse ochtend. De middag laten we maar voor wat het is. Niets is immers saaier als een doordeweekse werkdag.

Het was rustig die avond in het vrijstaande huis aan de Beukenlaan in de Bosbuurt van Hoogburg. Dat was niet zo vreemd; afgezien van de vrouw in een van de slaapvertrek-ken op de bovenverdieping was er geen mens thuis.

De rust werd echter ruw verstoord toen een Opel Tigra met piepende banden voor de voordeur stopte. De auto stond nog niet stil of er sprong een zwetende man van middelbare leeftijd uit.

Trouwe lezers van de Hoogburgsche Algemeene Courant (om niet te zeggen, manisch trouwe lezers) herkenden de man misschien als Arnold L. de Graaf, de onthullingsfotoograaf wiens grootste ontdekking een fraude in bejaarden-huis "Eind goed al Goed" ter waarde van f.25,- was.

Deze Arnold was op dit moment ontzettend opgewonden, want hij rende het pad op en friemelde onrustig met een sleutel in het slot van de voordeur. Toen hij die eindelijk open had, sprong hij naar binnen en riep luid:

"Klaar-tje".

Er volgde geen antwoord, en dus rende Arnold de trap maar op naar boven. Direct holde hij de slaapkamer binnen. Daar zag hij inderdaad Klaartje zitten.

"Schat", riep Arnold buiten adem terwijl hij opgewonden de slaapkamer binnenrende, "Schat... ik heb de primeur van de eeuw!"

De vrouw die zich achter haar dressoir aan het opmaken was keek niet om. In plaats daarvan voltooide ze de donkere mascara op haar oogleden. Pas toen draaide ze langzaam haar hoofd om.

"Zei je iets schat?"

Arnold L. de Graaf bonsde ongeduldig op het bloemetjes-behang van de kamer, en hij grijnsde overspannen naar een plaatje van de Rembrandt (de Aardappel-eters) aan de muur: "Ik zei dat ik de primeur van de eeuw heb, schat. Het is... het is ongelooflijk."

Klaartje richtte haar aandacht weer op de spiegel, en een rode lipstick en begon haar lippen te kleuren. Ondertussen vroeg ze volledig gedesinteresseerd: "Oh ja, wat dan?"

Die vraag kwam blijkbaar zo onverwacht voor Arnold dat hij even niet uit zijn woorden kon komen. Toen hakkelde hij: "Je-je weet toch dat er hier vorige week in Hoogburg een E.O.-jongerendag was, hè ?"

Klaartje bewoog haar hoofd om in de spiegel te kunnen zien of de lipstick goed aangebracht was, en Arnold begreep die kennelijk als een bevestiging want hij vervolgde:

"Het was één grote fake, die voorzitter van de E.O. beweerde dat ons stadion van S.V. de Doortrappers mudjevol zou hebben gezeten, maar dat is een klinkklare leugen !"

"Nou nou", vond Klaartje terwijl ze haar kapsel schikte.

"Inderdaad", riep Arnold driftig, "NOU NOU!! Een schande is het warempel. Die Knevel heeft het over tienduizend jongeren, maar wees nu eerlijk: vindt je in heel Nederland tienduizend jongeren die gospels meekwelen met Bert Van Leeuwen, off all people! Niet dus, hè...

Massa-nepperij, dat is het. De E.O. doet zo alsof Nederland enorm gelovig is. En iedereen enthousiast tientjes-lid werven. En Knevel elke zomer op vakantie naar de Bahama's of de Kaaiman Eilanden. En die arme kindertjes die er vorige week wèl waren maar betalen... Een schande is het, weerzinwekkende propaganda rechtstreeks overgenomen vanuit de Tweede Wereld-oorlog!"

Klaartje zei niets, en lakte voorzichtig haar nagels. Toen vroeg ze: "Ga je hier een stuk over in de krant schrijven, Arnold?"

"Wis en warempel doe ik dat", briede Arnold steeds opgewondener, "die E.O. zal het op z'n neus krijgen van mij. Ik zie de koppen al: 'Onthullingsjournalist Arnold L. de Graaf onthult landelijk complot Evangelische Omroep... Waar is de type-machine.'"

Klaartje zuchtte, "in de klerenkast. Precies op de plaats waar je 'm drie weken geleden in gegooid hebt." Ze zag dat Arnold de klerenkast indook, "en oh ja, Arnold. Ik ben vanavond naar een vergadering van de dierenambulance. Wacht maar niet op me vannacht..."

Uit het gegrom dat uit de kast oprees begreep Klaartje dat Arnold daar geen problemen mee had.

Toen Kitty en Jos die middag de opname-studio binnenstapten, liep Peter Kovadda hen joviaal tegemoet.

"Goedemiddag, vrouwen. Goed bij stem vandaag ?"

Jos en Kitty knikten, en liepen met Peter op. Toen zei Peter opeens:

"Wacht eens even waar is silic... eh.. Martine eigenlijk ?"

"Ze is thuis", antwoordde Jos, "ingegroeide tiener. Echt afschuwelijk!!!"

Jos keek met haar grote vochtige ogen Peter indringend aan hoe erg ze het wel niet vond.

"Eh... ja", antwoordde deze verstrooid, "Goed, het is niet zo erg... Ik bedoel dat ze er niet is, ahem... Mijn liedjes-schrijver heeft een paar liedjes voor jullie gemaakt. We gaan ons eens een beetje oriënteren vandaag..."

Ze liepen verder de studio in, tot ze bij een kamertje met allerlei muziekappa-ratuur kwamen. In die kamer zat een jonge man van midden twintig met wild peikend donker haar, een UDS-shirt en een hoornen-bril. "Hey", bromde hij lijsig terwijl hij de dames opnam vanonder zijn bril, "zo, dit zijn de sappige chicks ?"

"Kasper!", vermaande Peter, "de dames, zul je bedoelen."

Peter ging in een stoel zitten, en hij wees de twee dames naar twee krukjes, "Zo, laat maar iets horen, Kas..."

Kas lachte nog even naar de dames, en reed toen zijn bureaustoel naar een paneel met veel knoppen.

"Zo, dit is de eerste mogelijke nummer-1 hit", bromde Kas doodserius, en hij startte een riedeltje wat al snel ontaardde in een sentimenteel stukje met veel violen en dergelijke. Vervolgens begon hij er zelf bij te zingen, oerals en veel te hoog voor zijn mannenstem : "M'n opa is dood en alleen de vlag op halfstok zal nog wapperen", begon hij, "mijn opa is dood, en zijn kunstgebit zal nooit meer klapperen" Hierna begon hij een vaag refrein met termen als 'tranen' en 'lieve opa'.

"Briljant", riep Kovadda, en hij klapte opgewonden in zijn handen. "Dit sluit perfect aan op de huidige muziekcultuur. Jantje Smit en zo. Bravo !"

Kitty en Jos keken elkaar scheef aan, en wisten niet wat ze ervan moesten denken.

"Dit wordt je nummer-1 hit dames", zei Kovadda blij tegen hen, en hij wendde zich tot Kas, "of heb je nog meer?"

"Voor de dames altijd", zei Kas en hij glimlachte schalks naar Jos, "luister maar..."

Arjen Sustrunck was pas om zes uur die avond klaar met de foto-sessies. Hij zeeg vermoeid neer in een stoel, rolde een peuk en keek de studio rond. Daar was Marina, zijn model voor een paar mode-reportages in een goedkoop mode-blad, zich zojuist aan het omkleden.

Arjen had het meisje wat onschuldig modellenwerk laten doen, zodat ze wat meer zou ontspannen. En zodat Arjen straks meer kans had de reportage te schieten die hij van het begin af voor de blondine met de fletsblauwe ogen in gedachten had.

Marina kwam op hem toelopen, en glimlachte verlegen. "Ben je tevreden over de reportage?"

Arjen produceerde een fraaie glimlach voor haar en antwoordde, "Jazeker, meissie. Je hebt het prima gedaan. Maar het echte resultaat kunnen we natuurlijk pas zien als de foto's ontwikkeld zijn..."

Marina lachte blij, "Gelukkig."

Arjen stak zijn peuk aan, en nam er een trek van, "Ik denk zelfs dat ik nog wel wat meer modellenwerk voor je heb, Marina. Als je goed je best blijft doen natuurlijk."

Marina's glimlach werd een paar centimeter breder, "maar natuurlijk, meneer Sustrunck. Of mag ik je Arjen noemen ?"

Arjen stond op, en lachte, "Zeg maar Arjen hoor, pop. Luister eens, ik moet dringend weg. Laten we volgende week opnieuw afspreken op dezelfde tijd en dezelfde tijd. Is dat goed?" De lach en het enthousiaste geknik van het meisje zeiden Arjen genoeg. Hij pakte zijn spullen, wuifde haar gedag en stapte de foto-studio uit.

De terrein-wagen waarin hij even later wegreed had geblindeerde ramen, en vermaakt dacht Arjen dat hij hier tot nu toe al veel profijt had gehad. Glimlachend draaide hij de weg richting de Boswijk op, en intussen floot hij vals de melodie van 'Live and Let Die'.

Na een aantal kilometer bromde hij tevreden: "Zo, en nu ga ik eens even lekker uit eten vanavond." In zichzelf mijmerend reed Arjen door, en hij schakelde over naar de vijfde versnelling en een nieuwe melodie:

"Ik kom klaar, klaar, klaar, Klaartje halen,
met mijn pik, pik, pik, pik, Pick-up Truck",

neuriede hij gloedvol toen hij de Beukenlaan inreed. De avond was nog jong.

Zo comfortabel mogelijk steunend op zijn schop rookte Freek een sigaretje. Het was zo ongeveer de vierde van de ochtend, die toch nog niet zo oud was. Peinzend keek Freek nog eens naar de bouwplaats voor hem. Het was de nieuwe villa in aanbouw van Barius, de rijke cosmetica en zeep-koning van Hoogburg. Die stinkende vette pad, dacht Freek bitter. Hij had altijd al een hekel aan dat zelfingenomen varken gehad, en nu moest hij nog een huis voor hem bouwen ook! Poeh, het zou wat! Het was niet voor niets dat hij de hele ochtend hier nog geen fluit uitgevoerd had. Nee, dat was gewoon een statement, een protestactie. Zoiets als die groep gekken die laatst dagenlang Barius Company versperd hadden omdat dat bedrijf haar cosmetica zou testen op hun lieve diertjes... Of zoiets.

Freek wist niet dat op dat moment de grote baas, Brutus Barius en zijn zoon Darius de bouw inspecteerden. De voorman van de bouwvakkers verklaarde juist aan Brutus dat het werk goed klaarde en dat iedereen keihard werkte. Brutus draaide op dat moment als een havik zijn hoofd om keek met prie-mende ogen richting Freek, die landerig op zijn schop leunde. "En hij dan?", blafte de grote baas.

"Ja en hij?", papegaaide Darius, de zoon van de grote baas.

De voorman slikte moeilijk, "Tja, hij is misschien iets minder keihard aan het werk dan ons..."

"Schande. Luie proleet!", baste Brutus opnieuw.

"Ja schande!", stemde Darius met zijn vader in.

Brutus Barius liet geen tijd meer onbenut en beende met woedende tred in de richting van Freek. Darius volgde op een halve meter afstand en probeerde zijn vader's pas bij te houden. Darius was overigens 25 jaar oud...

Freek bleef intussen volharden in zijn landerige houding en hij nam nog een trekje van zijn sigaret.

"Jij daar, zou je niet eens aan het werk gaan?", vroeg Barius' vraag met een bevelende toon.

"Ja, werk...", hijgde Darius die nog juist op tijd zijn vader bereikte.

Freek keek heel langzaam op en nam nog een teug van zijn sigaret. Toen zij hij ijsig langzaam en met tot spleetjes dichtgeknepen ogen: "Zie je niet dat ik aan het pauzeren ben?"

Barius leek zichtbaar geïrriteerd door Freeks lakse en onaangedane houding want hij snauwde: "Ik wil mijn villa op tijd opgeleverd hebben. Ik denk dus dat je pauze lang genoeg geduurd heeft..."

"Lang genoeg!", benadrukte Darius.

Freek klopte wat as van zijn peuk en sprak lijsig: "Bepaal jij dat?"

"Ik betaal je!", baste Barius, "Dat bepaal ik zeker!"

"Zeker!", klonk Darius' stem.

Freek keek demonstratief op zijn horloge. "Het is iets over negenen", verklaarde hij met de toon van een leraar die een dom kind iets probeert bij te brengen, "Ik zit hier nu twaalf minuten. Volgens de arbo-wet mag ik nu vijftien minuten pauze houden. Ik heb dus nog drie hele minuten!"

Barius gezicht werd steeds roder van woede, "Dan gaat je tijd nu in, vent!" Barius keek op zijn horloge en nam de tijd op. Darius deed exact hetzelfde.

En zo bleven Brutus en Darius Barius roerloos als twee scherprechters voor Freek staan, de tijd aftellend, terwijl die laatste op zijn gemak zijn peuk rookte. Brutus deed meerdere pogingen met zijn priemende en ijzige blikken Freek te intimideren, maar daar slaagde hij niet in. Freek trok zich nergens wat van aan. Volledig onaangedaan begon hij nauwkeurig de inhoud van zijn neus te inspecteren.

Sjon Mellink reed zijn oude en haveloze busje veel te snel door het smalle steegje. Ook Sjon zag er behoorlijk haveloos uit in zijn cowboylaarzen, versleten spijkerbroek en vale ruitjesbloes waaruit borsthaar kroesde.

Sjon stopte zijn busje abrupt langs de kant van een smal steegje. Dat zijn busje daar wel eens in de weg zou kunnen staan kon hem niet interesseren. Inwendig enkele vloeken slakend die uitblonken in obsceniteit en originaliteit stapte Sjon uit, en liep richting een laag en slecht onderhouden gebouw. Hij stapte door een deur en kwam een magazijn binnen. De ruimte stond vol met dozen, kratten en andere rotzooi. Dit magazijn behoorde toe aan de enige supermarkt van Hoogburg. Supermarkt "Geurts", het eigendom van die ouwe heks, An Geurts en geleid door Dennis, haar gladde zoontje. De hele winkel was een stinkende bende, vond Sjon, die prima paste bij het vuile rattenrest wat Hoogburg was.

"Dennis!", brulde Sjon getergd toen hij nog steeds geen mensen zag. Hij had geluk, Dennis stapte net uit het kantoortje. Hij zag er weer exact zo uit als altijd: strak gewaxte haartjes, spencertje, Nike-schoenen, gouden kettingtje. Sjon bedacht dat hij eigenlijk een enorme hekel aan Dennis had. Maar goed, hij had hem nou eenmaal nodig.

"Hé Sjon", klonk Dennis' begroeting die ook al niet echt warm te noemen was, "Is het gelukt met je handeltje?"

"Natuurlijk", klonk het antwoord met een toon van: "Hoe kùn je het vragen?"

"Je wilt je spullen natuurlijk weer hier stallen?", vroeg Dennis.

Sjon klopte met een vinger op zijn neus terwijl hij met zijn andere hand naar Dennis priemde (als in het Hints-symbool) "Juist, Dennisje. Misschien wordt je ooit nog wel eens slim!"

Dennis zuchtte. Hij wenkte Sjon en liep naar een hoek van het magazijn. Deze hoek was nog aardig leeg, "Stouw het hier dan maar neer..."

Sjon knorde tevreden. Hij sloeg Dennis overdreven hard op de schouders, "Reuze fideel van je Dennis!"

Uit Dennis gezicht viel af te lezen dat hij nog niet helemaal zeker was of hij het hier mee eens was. Sjon liep intussen alweer naar de uitgang om te gaan uitpakken.

"Oh, Sjon?"

De aangesprokene draaide zich om.

"Wat heb je eigenlijk voor een handeltje bij je?"

Sjon grijnsde even alleen; toen riep hij terug: "Vuurwerk. Een hele bus vol met ontzettend illegaal vuurwerk!" Sjon maakte een ploffend geluid en begeleidde dit geluid met gebaren van zijn handen. Het leek alsof hij een kleine variant van een atoombomexplosie probeerde uit te beelden.

Dennis verstarde.

Sjon grijnsde opnieuw en hij liep door naar de deur. Aangekomen bij deze deur draaide hij zich nog één keer om en bracht zijn wijsvinger naar zijn lippen, "Maar, hou je lieve mondje dicht hè, Dennisje?"

Het was al het derde Hints-symbool dat Sjon die ochtend maakte. Blijkbaar was hij een fan.

Arnold L. de Graaf zat met glinsterende oogjes achter zijn computer. Zijn vingers bewogen in snel tempo over het toetsenbord terwijl hij zijn hoofd steeds dichtër naar het beeldscherm toe bewoog. Hij zal er uit als een geobsedeerde chatter die obscene taal het wereldwijde web instuurde en er enorm van genoot.

Met een theatraal gebaar sloeg Arnold de laatste toetsen aan, en toen leunde hij vergenoegd achterover.

"He he", grijnsde hij zelfingenomen, "Knevel zal hem krijgen waar het pijn doet!". Hij pakte de muis en bewoog het pijltje naar de print-knop. Even later spuwde de printer twee geprinte blaadjes uit.

"Dynamite!", fluisterde Arnold met ontzag terwijl hij de twee velletjes zo voorzichtig vastpakte dat het leek alsof hij puur goud in handen had. Vol overgave plaatste hij een zoen op het resultaat van zijn noeste journalistenwerk.

Hoogdorp's beruchtste onthullings-journalist sprong op en beende vol zelfvertrouwen richting het kantoortje van de hoofdredacteur. Hij klopte even aan en ging toen naar binnen. De hoofdredacteur, een stevige man met nog steviger denkbeelden, keek op van zijn bureau en staarde hem vanonder zijn leesbril geringschattend aan.

"Wat nu weer, Arnie?", gromde hij terwijl hij een overmaatse sigaar uit zijn mond plukte en een stoot rook uitblies die in Europoort niet zo misstaan.

Arnold keek zijn baas smekend aan; "Kom, noem me nou alsjeblieft geen Arnie..."

"Oké, oké, maak je niet te sappel. Wat is er aan de hand, Arnie?"

Arnold keek de hoofdredacteur vertwijfeld aan, schudde toen hulpeloos zijn hoofd en begon tenslotte toch maar met zijn mededeling: "Ik heb een nieuw schandaal ontdekt...!"

De hoofdredacteur nam een hele diepe teug van zijn sigaar en zei wijselijk niets.

"...De jongerendag die de E.O. hier onlangs heeft georganiseerd is één grote farce. Het gros van die jongeren was gewoon omgekocht en werden met honderd piek de man lekker gemaakt om één avondje te lijden met Bert van Leeuwen."

"Oh?", knorde de hoofdredacteur langzaam, "interessant. Maar zeg eens, Arnold. Heb je bewijzen hiervoor?"

De onthullings-journalist maakte grote gebaren met zijn handen; "Genoeg. Ik heb drie jongeren gesproken die zeggen op die avond geweest te zijn..."

"Kunnen ze dat bewijzen?"

Arnold keek zijn baas niet-begrijpend aan.

Er viel een lange stilte, waarbij de wenkbrauwen van de hoofdredacteur steeds hoger opgetrokken werden.

"Goed ik begrijp het al", zei hij tenslotte, "Ik zal je niet tegenhouden het stuk te plaatsen. Maar ik neem er geen enkele verantwoordelijkheid voor. Als dit stuk van je larie is mag je de volgende keer daardoor voor het laatst dit pand verlaten" (en hij wees naar de achteruitgang). Arnold keek de vinger na, zag de betreffende deur, en slikte.

"Geen probleem", zei hij.

Het was erg donker, in de overmaatse pick-up truck van Arjen, die nacht. De auto stond geparkeerd langs de kant van de straat en stond tientallen meters verwijderd van de dichtstbijzijnde lantaarnpaal.

De inzittenden van deze auto hadden echter geen problemen met dit gebrek aan verlichting, alhoewel "inzittenden" nu een erg slecht gekozen woord is. De twee lagen comfortabel op de achterbank en gebruikten dit voor hetzelfde doel als hele volksstammen Amerikaanse jeugdigen deze voor gebruiken. Ze hadden dus weinig licht nodig.

"Oh, Arjen", zuchtte de vrouw tussen twee lange tongzoenen door.

"Klaartje, lieverd", gromde Arjen terwijl hij zich nog meer in haar begroef (waar mogelijk). Hij was er inmiddels achtergekomen wat haar naam was. Hij was trots op zichzelf.

Toen een andere auto de straat indraaide besteedden ze daar vooralsnog weinig aandacht aan. Tot de auto langzaam voorbijreed en Klaartje vanuit haar ooghoeken zag dat het een Lexus was. Een Lexus, zo weinig voorkomend (helemaal in Hoogburg), dat Klaartje meteen wist dat het Arnold moest zijn. Ontsteld duwde ze Arjen hard van zich af, die daardoor onzacht met zijn hoofd tegen het portier aanknalde.

"Mijn God, Arnold!", fluisterde Klaartje hijgend terwijl ze hysterisch probeerde enkele knoopjes van haar bloes vast te krijgen en haar kapsel te herschikken.

"Arnold?", vroeg Arjen stompzinig terwijl hij overeind krabbelde.

"Jezus, hij komt terug!", gilde Klaartje. Ze had gelijk. De Lexus reed achterwaarts terug tot het naast de pick-up stond en Arnold stak zijn hoofd door het raampje.

"Goedenavond tesaam", groette hij.

Arjen ging in paniek nog rechter op zitten en wist toen tegelijkertijd zijn gulp omhoog te ritsen en het portierraampje open te draaien.

"G'navond", bromde Arjen bijna onhoorbaar.

"We-we waren nog d-druk met elkaar aan het overleggen. De vergadering met de mensen van de dierenambulance was ook zo spannend", hakte Klaartje snel.

Arnold glimlachte: "Goed zo, meisje. Ik heb je altijd gestimuleerd actief te zijn in onze gemeenschap." Hij keek Arjen en Klaartje vriendelijk aan en zei: "Ik ga vast naar huis, Klaartje. Ik zie je straks daar wel. Nou, een fijn overleg nog!"

En met die mededeling reed Arnold weer weg. Arjen keek Klaartje met ogen boordevol ongeloof aan. Die haalde haar schouders op, bewoog haar hand langs haar hoofd alsof ze vliegjes wegsloeg, en grijnsde.

Die nacht, terwijl de huichelachtige Klaartje zonder gewetensbezwaren naast haar man sliep, Marina van roem en fortuin droomde, en Berni onderuitgezakt onder de tafel haar roes uitsliep, was er één persoon heel actief.

Die persoon was Freek Sluijter. Zwetend stond hij te zwoegen op de door de maan verlichte bouwplaats van Brutus Barius. Hij verstouwde vele kubieke meters zand, sleepte met steigerpijpen en groef kuilen.

Is die man wel helemaal goed wijs...?, zult u zich afvragen, om in het holst van de nacht keihard te werken? Een gerechtigde vraag. Inderdaad was Freek niet helemaal goed wijs, of om dit beter te formuleren: hij was niet helemaal bij zinnen. Freek sliep.

Specialisten konden zich nadien, toen de rampspoed zich al voltrokken had, nog lang verbazen over die extreme vorm van slaapwandelen waar Freek aan leed. Praten in je slaap, Oké. Rondlopen in je huis, vooruit. Maar in het diepst van de nacht steigerpijpen sjouwen in een slechtverlichte bouwput, nee! Daar konden de heren specialisten niet bij.

Maar het gebeurde wel. En niemand had het in de gaten. Barius' woning-in-aanbouw lag aan de rand van het stadje, in een bosrijke omgeving. Een entourage waar niemand die geen "death-wish" heeft zich echt graag 's nachts laat zien. Freek's nachtelijke bezigheden hadden maanden kunnen doorgaan zonder dat iemand het merkte.

Freek intussen werkte in een haast manisch tempo door. Nu begon hij de enorme steiger die hij opgebouwd had weer te demonteren, om vervolgens alle steigerpijpen van de ene kant naar de andere kant van het huis te slepen.

Tenslotte veegde Freek één keer met zijn hand door zijn haar en liep naar zijn huis. Dat was gelukkig niet ver weg. Volledig in trance ging hij zijn woning binnen, gooide in de badkamer wat water in zijn gezicht, kleepte zich uit en kroop weer bij zijn vriendin Frederique in bed. Frederique liet niet merken dat ze niet sliep. Ze was al bijna wakker sinds Freek weg was, meer dan een uur geleden. Die Freek toch, dacht ze. Zo zorgzaam en bedachtzaam in het leven staand, dat hij 's nachts altijd even een ommetje moest maken om zijn zorgen te

overdenken en te verzinnen hoe hij kon zorgen voor een onbezorgde toekomst voor hem en zijn vriendin. Frederique glimlachte vertederd. Ze zou haar arme man morgen eens trakteren op een extra lekker ontbijtje!

Die ochtend was Freek weer even knorrig en humeurig als altijd, maar dat deerde Frederique niets. Ze wist hoe moeilijk haar man het had. Met een glimlach op haar gezicht diende ze hem dan ook zijn boerenomelet op en beschouwde de bruuske en lompe opmerkingen die Freek maakte als niet gezegd.

Toen Freek later die ochtend de bouwplaats op slenterde, terwijl de rest van de werkploeg al aan het zwoegen was, deed hij weer net zo landerig, verveeld en nietsnutterig als altijd. Hij liep met een onverstaanbare groet langs zijn voorman en zocht naar een goed plaatsje waar hij even relaxed lekker in de ochtendzon zijn eerste peuk van de ochtend kon gaan roken. Het gesprek dat de voorman voerde met de uitvoerder interesseerde hem geen lor. Ons echter wel:

"Goh, herinner jij je dat we gisteren die steigerpijpen daar neergelegd hebben?", vroeg de voorman.

"Nee, maar Harrie zal het wel gedaan hebben, joh."

"Net zoals die vreemde kuilen zeker...", klonk het knorrig.

"Waarom niet? En laten we wel wezen: waar maken we ons druk over?"

De voorman knorde nadenkend. Toen zei hij geïrriteerd: "We weten in ieder geval zeker dat hij het niet gedaan heeft!" En hij wees naar Freek, die steunend op zijn ellebogen in het gras liggend aan een sigaret zoog.

Die ochtend waren Kitty, Jos en Martine gedrieën vroeg aanwezig in de geluidsstudio.

Martine had blijkbaar die afschuwelijke ingegroeide teennagel overleefd, maar liep nog wel steeds moeilijk. Met de andere twee dames was het beter gesteld, zij waren alleen nog enigzins slaapdronken en hadden een flinke hoeveelheid poeders en crèmes nodig gehad om hun wallen te maskeren.

Kovadda, de gewetenloze dief, stapte met een blij gemoed op de dames af.

"En dames, zijn jullie klaar je de vergeteltijd uit te zingen?", vroeg hij overdreven vrolijk. De dames keken hem niet begrijpend aan en mompelden maar wat terug voor de vorm. Klote, bedacht Kovadda zich, 'vergetelheid' staat natuurlijk niet in het Bimbo-woordenboek. Hij besepte dat hij voortaan flink zou moeten snijden in de moeilijke woorden.

Kovadda pakte snel een stapeltje blaadjes en deelde deze uit aan de dames. "De songteksten", verklaarde hij, "misschien is het handig dat jullie die vast uit je hoofd leren" - dan kom ik over een uurtje of tien wel eens terug, voegde hij er in gedachten ironisch aan toe.

De dames zetten zich neder in enkele banken, omzichtig hun blote benen kruisend, hetgeen een zeer noodzakelijke bezigheid was gezien de lengte van hun rokjes. Kovadda spoedde zich inmiddels richting Kasper die zich al achter de knoppen in de geluidsstudio geposteerd

had. Toen Kovadda binnenliep viel hem op dat Kasper wel erg schaamteloos door de ruiten de dames observeerde.

"Hé, wordt er nog gewerkt vandaag?"

Kasper bevochtigde zijn lippen, "Met Josje in de buurt doe ik alles. Ik zou voor haar drie doden willen sterven." "Bewaar die lijn maar voor één van die huilerige dweep-liedjes van je", knorde Kovadda geïrriteerd, "heb je de instrumentatie in gereedheid gebracht?"

Kasper's ogen begonnen te glinsteren en hij wist zelfs even zijn blik van Josje te verwijderen, "Oh, zeker. Ik ben misschien een beetje kwistig geweest met de violen, maar ik moet zeggen: het is weer briljant!"

"Brilljante pulp ja", mompelde Kovadda nadenkend.

"Briljant!", verbeterde Kasper hem beslist.

Kovadda kuchte. Hij keek peinzend om zich heen, en zei toen: "Laten we dan nu die single opnemen, dan kan die deze week nog uitgebracht worden en airplay krijgen."

"Whatever you say, boss", grijnsde Kasper bijna manisch, "laat die lekkere chicks maar binnenkomen!"

Arnold L. de Graaf stormde die ochtend volledig over toeren zijn huis binnen. Hij riep zijn vrouw. Geen antwoord. Hij stormde de trap op en vloog de slaapkamer binnen. Klaartje zat daar aan de make-up tafel haar neus te poederen naast het onopgemaakte bed. Vreemd, dacht Arnold nog even, dat bed maakt Klaartje altijd al op als we opstaan. Hij drong de gedachte echter meteen naar de achtergrond. Er waren belangrijker zaken.

"Klaar", zei hij overdreven hard, "je raad nooit wat er is gebeurd..."

"Je hebt een heldere gedachte gehad", klonk Klaartjes vlakke stem.

Arnold was maar even verbaasd om die opmerking, toen zei hij: "Nee, ik ben ontslagen! ONTSLAGEN !!! Geloof je dat nou: Ik, Arnold L. de Graaf, sterverslaggever, ontslagen??" Klaartje hield wijselijk haar mond.

"Die E.O. affaire bleek toch iets minder erg dan ik had verwacht", verklaarde Arnold en hij kuchtte even, "sterker nog, er was niets van waar, zeiden ze. De jongens die hun verklaringen aan mij hadden gegeven wilden een geintje met me uithalen. De E.O. is zwaar over de zeik, iedereen trouwens..."

"Oh", zei Klaartje.

Arnold liep opgewonden om het bed. Zijn schoen bleef achter een boxershort steken. "Hé, sinds wanneer laat Klaartje was slingeren... en sinds wanneer draag ik boxers met Alfred J. Kwak motief", dacht hij. Hij hield het stuk ondergoed peinzend omhoog en zag niet dat Klaartje verstarde.

"Zou je dit niet eens opruimen, Klaar?", vroeg hij. Zijn vrouw had geen tijd om antwoord te geven toen hij al naar de badkamer liep. "Ach, ik zal het zelf wel even in de wasmand stoppen."

Klaartje moest zich inhouden om niet opgewonden overeind te springen. Ze zag Arnold even later de douche in verdwijnen. In de badkamer hoorde ze hem gewoon doorbabbelen:

"Trouwens, je weet toch wel dat ik niet van zo'n opzichtig ondergoed hou?" Klaartje zette

zich schrap. Ze verwachtte dat Arnold het elk moment zou ontdekken. Maar enkele seconden later stapte Arnold, al handenwringend en blijkbaar hevig nadenkend de slaapkamer weer binnen. Klaartje slaakte een zucht van verlichting.

"Hoe dan ook", verklaarde Arnold plechtig, "ze zijn nog niet van me af bij die Hoogburgsche Algemeene. Ik ga wel free-lancen. En ik ben juist op een geweldig onderwerp gestuit."

Er viel een stilte. Blijkbaar wachtte Arnold erop dat Klaartje zou vragen wat dat onderwerp wel niet zou zijn. "Wat?", vroeg ze dan ook obliqua.

"Heb je laatst die hoge winstcijfers van Barius Cosmetics gezien?", vroeg Arnold, "Complete waanzin. Ik ben ervan overtuigd dat daar zaken gebeuren die het daglicht niet kunnen verdragen. Fraude! Fraude, zeg ik je, Klaar. En ik zal dat uitvinden." Arnold sloeg met een vuist in zijn andere hand. Hij beende opgewonden door de kamer, "Sterker nog; ik zal nu met mijn onderzoek beginnen!" Hij drukte een vlugge kus op Klaartjes hals en beende met vastbesloten tred de slaapkamer weer uit.

Pas toen Klaartje hoorde dat de Lexus het oprit van hun huis afreed riep ze Arjen. Die stak een moment later zijn hoofd door de deuropening van de badkamer.

"Hoe kan hij je niet gezien hebben?", siste Klaartje.

Arjen haalde zijn schouders, "Ik stond achter het douche-gordijn". Hij liep poedelnaakt de kamer binnen en deed onder het lopen zijn boxer met Alfred J. Kwak motief aan.

"Trouwens, wat is er mis met mij ondergoed?", vroeg hij beledigd.

Gelukkig was de rij niet zo lang, bemerkte Berni Glor tot haar opluchting. Ze veegde een pluk vettig haar uit haar gezicht en sloot achteraan. Toen ze bij de band was zette ze hier de zes flessen wijn, drie flessen whisky, acht flessen jenever en het halfje wit op.

Ze keek even op, en verstarde. Achter de kassa van de supermarkt zat Marina, blijkbaar met een nieuw permanentje. Vertwijfeld keek ze om zich heen. Nee, ze kon niet meer terug.

"Hé, hallo Berni, alles goed?"

Berni vermande zich en glimlachte dapper.

"Nou met mij niet", begon Marina en Berni wilde dat ze ter plekke door de grond kon zakken, "Arjen heeft mij gebruikt voor een reportage in het Zeeman-blaadje!" Marina liet de flessen langs de laser gaan.

"De klootzak", bracht Berni met geknepen stem uit, "Ga toch bij hem weg..."

"En dan?", vroeg Marina huilerig, "bij Sjon blijven? Die heeft de laatste tijd alleen maar aandacht voor zijn louche handeltjes..."

Dennis, de supermarkt-baas die Sjon hiermee hielp, liep toevallig net langs, maar hij deed of hij niets gehoord had.

Berni haalde haar schouders op, en stopte de flessen in haar oude boodschappen tas.

"Ik weet het niet meer", klaagde Marina door. Berni had intussen alles ingepakt en legde voldoende geld neer.

"Ik moet er vandoor", zei ze terwijl ze maakte dat ze wegkwam. Marina knipperde verbaasd met haar ogen.

"Hé, geef je een feestje vanavond, Berni?", riep ze haar na.

Nadat Frederique Marnix die ochtend de afwas had gedaan, stof had gezogen, de was had opgehangen en haar arme vriend Freek naar zijn werk had geholpen, kon zij eindelijk het huis uit.

Ze was nog maar juist op tijd aanwezig bij Barius Cosmetics, waar ze full-time werkte als secretaresse. Het was een goede baan, waar ze veel voldoening aan kreeg. Het betaalde ook erg goed en het had nog veel beter kunnen verdienen, maar een aanbod tot loonsverhoging had ze afgeslagen omdat ze dan meer zou verdienen dan haar vriendje. Dat kan ze hem niet aandoen. Niet nu hij het al zo moeilijk had.

Frederique settelde zich achter haar balie, en ging haar doellijst langs. Het zou een drukke dag worden zag ze al snel. Ze hoopte maar dat ze alles op tijd klaar kreeg zodat ze nog voor Freek kon koken voordat hij thuiskwam. Vlijtig begon ze een brief op te stellen.

Niet veel later stapte Darius Barius binnen, het zoontje van de baas. Hij zag er altijd lichtelijk misplaatst uit, vond ze. Darius liet het na haar te groeten en marcheerde hooghartig de gang in. De medewerker die hij daar tegenkwam gaf hij een opdracht die Frederique niet verstond. Het obscene gebaar dat de medewerker hierna achter Darius' rug maakte zeiden echter genoeg. Darius werd op zijn zachtst niet echt gewaardeerd.

Niet veel later stapte Brutus Barius binnen. Hij schonk iets meer aandacht aan Frederique. Met veel volume beval hij dat ze de brieven die ze moest opstellen voor de middag moest klaarhebben, tesamen met de uitgetypte prijsopgaven, de door hem verbeterde bedrijfspresentatie en folder, dat ze om tien uur stipt vier koppen koffie moest brengen (met extra suiker) en dat ze echt haar archief beter bij moest houden. Toen verdween hij zonder nog een woord te zeggen in zijn kantoor.

Frederique toog weer aan het werk en zette de radio voor de afleiding zachtjes aan. Haar aandacht werd even afgeleid door een aardig sentimenteel liedje van een nieuw damesgroepje, Kitty, Jos en Maartje of zo.

Nog later, toen Frederique worstelde met het op datum sorteren van een dossier, en de radio maar weer had uitgezet, kwam een man in kreukelig pak, hemdsmouwen en bretels binnen. De Graaf wist ze. De onthullingsjournalist.

"Goedendag. Ik wil een gesprek met je baas."

"Sorry mijnheer. De heer Barius kan op dit moment geen gasten ontvangen."

De Graaf gromde geïrriteerd, en beende toen doodleuk door richting het kantoor van Barius.

"Hé, mijnheer, wilt u terugkomen", probeerde Frederique het nog beschaafd op te lossen, maar toen was De Graaf reeds in Barius' kantoor verdwenen. Gespannen wachtte ze af. Ze hoefde niet lang af te wachten wat er gebeurde. Toen werd de deur opengesmeten. Barius, die nogal fors was, had De Graaf bij zijn kraag gegrepen en brulde woedend in zijn gezicht: "Ben je helemaal belazerd idioot? Natuurlijk mag je hier niet rondneuzen! Verdomde persmusket!!" Begeleid door deze bloemrijke tekst werkte Barius De Graaf, die een rood hoofd van de ademnood had naar buiten. De Graaf smakte hard op de plavuizen maar hij had het geluk dat de klap gesmoord werd door een grote deurmat, waarop in grote letters "Welkom" op geschreven was.

Barius ondertussen veegde zijn handen af aan zijn broek, herschikte zijn overhemd en snauwde tegen Frederique: "En jij, mevrouw Marnix, zorgt dat een dwaas als hem in het vervolg mijn kantoor niet meer binnenkomt. Begrepen?"

Frederique knikte onderdanig. "Ja, meneer Barius."

"Goed zo, en nu iets meer naar rechts", instrueerde Arjen ingespannen. Marina deed nauwkeurig wat haar werd opgedragen. Arjen drukte af en de flitser zette het atelier een ogenblik in een feller licht.

"Perfect Marina", meende Arjen. Marina, gekleed in een pittig rood lingerie-stelletje, lachte opgetogen, "Het gaat goed hè Arjen? Kom, zeg dat het goed gaat."

"Het gaat goed", antwoordde Arjen, maar hij meende het niet. De foto's die hij schoot waren behoorlijk waardeloos. Een spook werd zelfs in mooie lingerie geen prinses. Maar het was nog niet verloren. Voor een spook die niet in een mooie lingerie-setje of wat dan ook gekleed was, was er immers wèl een markt. Arjen lachte zacht in zichzelf.

"Je windt me op", zei hij stroperig, terwijl hij naar haar toe liep, "Je bent mooi." Marina had bloesjes op de wangen van al die complimenten. Arjen pakte voorzichtig haar gezicht beet en drukte daar een kus op. De kus werd al snel een tongzoen, en voor Marina het wist probeerde hij met zijn hand haar van de BH te ontdoen.

"Nee..niet..", klonk Marina's zwakke halfgemeende protest. De BH werd opengegespt en gleed van haar lijf. Niet veel volgde later het slipje.

"Niet hier... Niet in dit licht..."

"Ach natuurlijk wel"-Arjen kuste haar hartstochtelijk in de hals-"Dan kan ik mooi wat stoute foto's van je maken."

Marina opende haar mond om te protesteren. Arjen drukte er zijn wijsvinger tegenaan, "Alleen voor jou en mij. Spannend toch?" Arjen lachte zijn charmanste (en huichelachtigste) lach.

"Ma-maar, ik ben een fatsoenlijk meisje", wierp Marina nog tegen, maar Arjen wist dat hij het pleit al gewonnen had. Hij zette het fototoestel tegen zijn oog, "Als je nou eens op die bank ging liggen...?"

Enkele uren later lag Arjen in bed, tevreden een sigaret rokend. Hij had alleen zijn Alfred J. Kwak boxershort aan. Vijf minuten geleden was Marina weggegaan. Ze moest weg, zei ze, om haar vriendje niet argwanend te maken. Poeh, dacht Arjen. Die Sjon was misschien niet zo'n extreme sukkel als De Graaf, maar oerdom was hij nog steeds. Ach, het zou wat. Hoe dan ook, Arjen had wat hij hebben wilde. Wat sappig vertier met een dom blondje en een fotorolletje vol met explosief materiaal.

Arjen draaide zich op zijn zij, en graaide naar zijn broek. Uit die broek pakte hij een portemonnee en uit die portemonnee pakte hij een adreskaartje. "Hunkin' Hooters, Nude Women's Magazine" stond er op het kaartje. Arjen greep de telefoon en toetste het weergegeven telefoonnummer in.

In de geluidsstudio van Kovadda was het op dat moment vrij rustig. Die ochtend was er nog een of andere dwaas geweest die in één ochtend zes hemeltergend slechte countrynummers had ingekweeld, maar nu was er niets meer te doen.

Peter Kovadda, de baas van dit alles, zat op dat moment prinsheerlijk achterover leunend in de beste luie stoel van zijn kantoor. In zijn hand hield hij een mobieltje.

"Wat zeg je? Past niet bij de format?", blafte hij in dit apparaat, "wat denk je nou helemaal? Wat betekent een format"-Kovadda sprak het woord met walging uit-"als je snel even 200 pop kunt verdienen?" Kovadda luisterde een tijdje naar het antwoord, "wat zeg je, in contanten? Geen probleem. Ik breng het wel langs... Oke, mazzel. Bedankt!"

Kovadda hing grijnzend op. Dit was de vijfde d.j. die hij fijntjes had weten over te halen "Mijn Opa" flink wat airplay te geven. De hittrein kwam op gang, bedacht hij bij zichzelf. Hopenlijk kwam de geld met trein ook spoedig op gang. Richting eindstation "Kovadda" dan wel te verstaan.

De muziek-producent klom overeind uit zijn luie stoel, en liep op Kitty en Martine toe, die intussen zenuwachtig als vogeltjes in de wachtruimte zaten.

"Alles goed dames?", baste hij joviaal.

"Oh, prima, meneer Kovadda", klonk Kitty's breekbare stemmetje, "we zijn alleen zo benieuwd wat onze single gaat doen..."

Kovadda klopte Kitty bemoedigend op de schouders, "Maak je daar maar geen zorgen over kind. Deze jongen zorgt ervoor dat jullie straks nationale bekendheden zijn!!"

Martine maakte hoge geluidjes van blijdschap en klapte als een zeehond in haar handen, "Oh, meneer Kovadda, we zijn zo blij dat we deze kans van u hebben gekregen! Wat kunnen we terugdoen?"

Kovadda begon bescheiden te lachen; "Ach pop, zit daar maar niet over in..." Hij bleef even nadenkend staan, draaide toen peinzend zijn hoofd rond, en vroeg toen: "Waar is koeie-og... Jos eigenlijk?"

"Die is door Kas meegenomen naar het park. Hij wilde haar iets vertellen zei ze..."

Kas wilde Jos inderdaad iets vertellen, ja. In de laatste nachten thuis hadden in zijn dromen zich prachtige romantische taferelen voor zich ontvouwd. Dromen waarin hij en Jos gekleed in tunica's tesamen in een hemels lusthof verbleven, rijden etend en elkaar innig beminnend. Waarna ze weer verder gingen en tot in de eeuwigheid tesamen zouden zwerven langs alle plaatsen in zijn Imagica, waar het water nog ouderwets klaterde, het leven goed was en de wijn zoet...

Een prachtige droom, vond hij, die hij graag bewaarheid wilde zien worden. Dus had Kas besloten actie te ondernemen. Hij had de allermooiste roos gekocht die hij maar kon vinden en had die achtergelaten in een bosje in het park. Toen had hij Jos meegelokt naar het park onder het voorwendsel dat hij een zakelijk voorstel had.

Nu zaten ze gezamenlijk op een bankje in het park. Jos tikte ongeduldig met haar voet op de grond en vroeg, "Nou, wat is er dan?" Kas stond op, reikte in het struikje en haalde de roos tevoorschijn. Toen knielde hij voor haar neer, boog nederig het hoofd, en bood Jos de roos aan.

"J-jos, ik vind je een hele mooie vrouw", begon hij nog wat hikkend van nervositeit, "ik wil heel graag met je verder. Kom neem deze roos aan..."

Er gebeurde niets. Toen Kas durfde op te kijken zag hij dat Jos haar hand voor haar mond hield. Enkele tranen liepen uit haar ogen. Ze is ontroerd, dacht Kas nu zelf ook geroerd. Toen barstte Jos in een hard lachen uit. Ze lachte met hoge merkwaardige hikjes. Kas keek verwonderd op. Wat deed ze nou? Waarom moest ze lachen?

Jos hapte naar adem, "J-jij wil dat"-ze kreeg weer een lachbui-"ik met jou een... een relatie begin?" Kas keek ademloos en niet-begrijpend naar haar op en knikte heftig. Jos kreeg opnieuw een onbedaarlijke lachbui, "Met jòu? Met JOU?? Een zielige stumper in sneue kleding en lelijke bril? Met mij, een populaire zelfbewuste grrl als ik?"

Kas begon nou aan te voelen dat er iets mis zat. De hand met daarin de roos zakte omlaag. "Jij, een sociaal gestoorde nerd? Met mij, de Koningin van het School Gala van '94?", begon Jos weer opnieuw. Ze lachte hard en stond op. Kas zat nog steeds gehurkt voor haar. De hand met de roos was tot de grond gezakt en zijn gezicht zag wit. Jos drukte Kas weg uit haar pad. Deze viel om en bleef wezenloos op de klinkers liggen. Jos keek geringschattend naar hem om, deed haar rokje recht en liep met besliste pas in de richting van de opname-studio.

"Sukkel!", siste ze tussen haar tanden door.

Berni Glor hing die avond als een zoutzak op haar bank. Ze keek naar het programma op de televisie, "Jerry Springer", maar volgde het niet. Ze zette de tweede fles whisky van de avond aan haar lippen.

Na een tijdje leek het alsof er twee Jerry's de talkshow leidden. Ook leek het alsof ze twee koekoeksklokken in haar kamer had hangen. Vreemd, dacht ze, nooit gemerkt.

Op de tafel voor haar lag een slordige notitie. Erop stonden de naam en het telefoonnummer van een man die onder ander in heroïne dealde. Ze meende dat ze morgen maar eens moest gaan bellen. Als ze nuchter genoeg was het juiste nummer te kunnen intoetsen...

Die nacht werd de maagdelijke rust in Hoogburg weer eens verstoord door de slaapwandelaar Freek, die grote hoeveelheden beton aan het draaien was op het bouwperceel achter Brutus Barius' nieuwe woning.

Terwijl Freek ingespannen aan het werk was daar aan de achterzijde van het huis hield er een auto stil langs de straat. Het was de Jaguar van Barius, de industrieel, die even later in eigen persoon uitstapte.

"Ik mag veranderen in de Paus als ik daar geen betonmolen hoor malen", fluisterde hij in zichzelf, "Merkwaardig..." Barius ritste zijn jas helemaal dicht en liep omzichtig het bouwterrein op. Het was donker en hij moest oppassen niet ergens op een uitstekende spijker of zo te trappen. Hij hoorde het geluid van een schop die over steen schraapte, ergens achter het huis. Behoedzaam stapte hij over het terrein langs de buitenwand in aanbouw.

Plotseling zag hij een figuur verschijnen in het schaarse licht. Barius stapte naar voren en had iets willen gaan zeggen als hij op dat moment niet opeens slechts lucht onder zijn voeten voelde. Hij verloor zijn evenwicht en pogingen om zich nog ergens aan vast te grijpen mislukten. Barius smakte drie meter diep een gat in en kwam bijzonder onzacht terecht. Hij brulde gepijnigd. Zijn brul verstomde toen de figuur nu recht boven hem uittorende aan de rand van de bouwput.

"Help me dan, verdomme", klonk Barius' van de pijn verwrongen stem, "Mij-mijn been is gebroken!" De persoon leek hem echter niet eens te horen en verdween weer. Even later verscheen er weer een schaduw boven de put, nu van het een of andere voorwerp; het leek wel een kruitwagen. Het ding bewoog iets en niet veel later voelde Barius iets koude en vochtigs over zich heenkomen.

"Hé", schreeuwde hij, met als resultaat dat hij ook smurrie in zijn mond kreeg. Het smaakte zanderig. Cement, besefte hij opeens. Barius kreeg het opeens warm. Hij probeerde zich op te richten uit het vochtige cement waar hij in lag maar besefte dat zijn pijnlijke rechterbeen

ergens achter beklemd zat. Barius richtte zich zover mogelijk naar boven voor een nieuwe noodroep toen een tweede lading cement in het gat werd gestort. Wanhopig hapte hij naar adem en probeerde zich los te trekken. Tevergeefs; hij verging het van de pijn en begon zwarte vlekken te zien. Nog voor deze weer weggetrokken waren kreeg hij nog drie ladingen cement te verwerken. Alleen zijn hoofd stak nu nog uit boven het cement. Barius werd opeens heel bang toen hij voelde hoe het onderste cement al harder begon te worden. Hij begon met zijn ogen op de sterren weer te schreeuwen, in doodsangst nu. Toen maakte een laatste lading cement ook daar een einde aan en zag hij niets meer. Barius spartelde hysterisch. Zijn happende mond probeerde nog lucht binnen te krijgen. Maar er was geen lucht meer. Alleen nog maar cement...

Die ochtend werd inspecteur Sustrunck wakker gebeld door een collega. Brutus Barius was verdwenen, werd hem verteld, en zijn auto was verlaten aangetroffen. Sustrunck was op de zaak gezet.

"Godverdomme", becommentariseerde deze het nieuws. Hij stapte grommend uit zijn bed en stapte naar de kast voor schoon ondergoed. Het was er niet meer. "Fuck", gromde hij terwijl hij een boxer uit de wasmand trok. Nadat hij zijn dienstkleiding had aangedaan stampte hij naar beneden alwaar hij zijn zoon Arjen aan de keukentafel tegenkwam.

"Wat doe jij hier, moet je niet ergens bij een scharrel in bed liggen", snauwde hij.

"Hou je bek ouwe!", beet Arjen hem toe.

Sustrunck zwiepte woedend de koelkastdeur dicht waar hij een pak karnemelk uit had gepakt. Aan het gerinkel te horen viel er het een en ander om. "Je moeder had je nu moeten zien", brulde hij woedend, "Je bedoezelt je familienaam godverdomme!"

"Haal haar er niet bij, let liever op jezelf. Zie je jezelf dan niet aftakelen?"

"En dat komt allemaal door de zorgen die jij me op m'n hals haalt!"

Arjen wuifde de opmerking weg: "De enige zorg ben je zelf, met je beroerde kutbaan, je onbeduidende flutleven en je oneindige zelfmedelijden!"

"Ik schop je godverdomme nù het huis uit!" Sustrunck stapte op Arjen toe, maakte een woedende beweging met zijn hand maar beheerste zichzelf blijkbaar op tijd. Hij draaide zich op zijn hakken om en stampte het huis uit. De achterdeur moest het ook al ontzien. Lopend over het tuinpadje voelde hij alweer een migraine-aanval opkomen. Gelukkig had hij valium in de auto liggen. Daar zou hij flink gebruik van maken, ook al was dat slecht voor zijn maagzweer.

"...en op de vierde plaats van de top 40: de hit van de aanstormende meidengroep Kitty Jos en Martine, Mijn Opa. Alleen hier op Radio 666!" De stem van de d.j. schalde door de stereotoren in Kovadda's kantoor.

"Yes!", riep Kovadda en hij sprong op uit zijn stoel, "Vijftien plaatsen gestegen. Het krenge begint nu echt te verkopen."

Kitty, Jos en Martine bewogen opgewonden in de stoelen tegenover hem in zijn kleine kantoor, "We worden beroemd en rijk!", hijgde Jos.

"Dat eerste zeker", baste Kovadda subtiel, "maar we moeten wel snel actie ondernemen nu."
"W-we hebben de clip voor Mijn Opa toch al gemaakt?", klonk Martine's kleine stemmetje.
"Zeker poppetje", glimlachte Kovadda die terughadert aan de clip (die in feite een weinig verhullende poging was geweest van KJ&M de goedkoopste "hottest babes" -als niet "hottest sluts"- van dit moment te maken), "Zeker. Maar nu moet er wel snel een album komen. We moeten de chicks immers opdienen als ze nog heet zijn, nietwaar?"
Het duurde even voordat de drie meisjes begonnen te lachen, "Oh, ha ha u maakt natuurlijk een grapje..."
Kovadda glimlachte minzaam en was wel zo verstandig hier niet tegenin te gaan.

Even later zaten de drie dames in de studio bij evenveel microfoons. Vanachter het glas van de opnameruimte stak Kovadda de duimen op. Er kon begonnen worden met inzingen.
"Start de band en de opname-apparatuur, Kas", blafte Kovadda. Kasper, die bleekjes en nog ineengekrompener als anders achter de knoppen zat, deed langzaam wat er van hem gevraagd werd.

"Kom kom, iets enthousiaster, Kas. We zijn een hitalbum aan het maken, weet je nog?" Kas gromde iets onhoorbaars en Kovadda raakte geïrriteerd. Sinds Kas dat blauwtje had opgelopen had hij geen woord teveel gezegd. Normaal gesproken zou hij gezegd hebben: "des te beter", maar helaas had de depressie van Kas ook tot gevolg gehad dat zijn productiviteit flink was gedaald. Hij had geen nummer meer geschreven. Terwijl er juist nu een paar snelle hits klaargestoomd moesten worden voor het album. Het was een geluk bij een ongeluk dat er nog het een en ander op de planken had gelegen.

Kovadda werd uit zijn gepeins gehaald door het geluid van de band, die was begonnen te draaien. Hij veerde op, keek naar de meisjes en gaf het teken. De drie begonnen te zingen. Er gingen maar drie dingen fout, concludeerde Kovadda sarcastisch. De dames zongen hopeloos uit de maat, vals en een octaaf te hoog.

"Ho ! Stop maar. Overnieuw!"

Kovadda veegde het beetje overgebleven haar op zijn schedel uit zijn ogen en besefte wanhopig dat elke gulden die hij aan dit album zou verdienen er één was die bloed zweet en tranen had gekost.

Zelfs een ordinaire oplichter had het moeilijk tegenwoordig.

Brutus Barius was niet de enige die die dag overleed. Ook An Geurts, de moeder en laatste overgebleven familie van Dennis, blies haar laatste adem uit; alhoewel minder spectaculair: ze overleed stilletjes in haar slaap.

Dennis kreeg nog diezelfde dag van de notaris te horen dat hij van zijn moeder een flinke som geld en de zaak (de supermarkt) geërfd had.

"Yes", glunderde Dennis die avond, terwijl hij zijn een vuist in zijn handpalm sloeg, "Eindelijk, eindelijk..."

Hij stond in de keuken van het woonhuis, een ouderwets ingerichte ruimte met keukenkastjes die in een grijs verleden wellicht modern waren geweest, een houten kruis

boven de deur en een plastic kleed met ruitjesmotief over de keukentafel. Aan die keukentafel zat Kitty, Dennis' vriendin, hem met droevige ogen aan te kijken.

"Doet het je geen pijn dat je moeder dood is?", vroeg ze hees, wat niet zo gek was: ze had zich de hele dag sufgezongen.

Dennis keek haar even onbegrijpend aan, "Oh ja, ja. Natuurlijk wel. Maar ik denk ook aan mezelf. En nu kan ik eindelijk weg uit deze smerige negorij."

"Wat heb je opeens tegen negers Dennis?", vroeg Kitty dommig.

"Daar heb ik het niet over schat", zei Dennis ongeduldig, "ik heb het over deze stad. Met m'n geld kunnen jij en ik die eindelijk ontvluchten, Kitty! Naar beter oorden!"

Kitty opende haar mond om iets te zeggen, toen de keukendeur openvloog. Sjon Mellink stapte binnen.

"Stoor ik?", vroeg hij terwijl hij verder liep. Hij gaf Dennis een hand, "Heb het gehoord van je ouwe. Gecondoleerd en zo", bromde hij.

"Wat mot je?", vroeg Dennis toonloos.

Sjon lachte en klopte Dennis op de schouders, "Hou je gemak maar, maatje. Alleen nog een lading vuurwerk. Past nog best in je magazijn... vindt je vast geen probleem."

Dennis keek hem met koude ogen aan.

Sjon lachte om de spanning te verbreken, "Ik zal dat maar als een ja opvatten, hè?" Sjon draaide zich om en stapte weer naar de keukendeur. Op de drempel draaide hij zich nog één keer om.

"En eh, sterkte hè..."

Dennis glimlachte flauw. Dit was zo'n beetje het toppunt van hoe voorkomend en meelevend Sjon kon zijn. Hij deed tenminste zijn best...

Later die avond komen we Kas weer tegen, en wel in de "Gouwe Truffel", de plaatselijke uitspanning voor kansloze vrijgezellen. Kas zat helemaal aan het eind van de bar aan een whiskey te sippen en overdacht het leven. Zijn zoete dromen over zijn Utopia waren inmiddels vervangen voor een donkerder variant, met elementen als betrokken lichten, een leeg en deprimerend huis, Ron Brandsteder op de TV, een haakje aan het plafond en een eind touw in de la dat erop wachtte geknoopt te worden als strop...

Kas werd uit zijn sombere overpeinzingen gehaald toen de deur van de bar opensloeg. Hij keek op en zag een vrouw de bar binnenkomen. Haar haren waren nat van de regen buiten en haar wangen vertoonden een blos die deden vermoeden dat het buiten niet al te warm was. Maar vooral ... was ze oogverblindend mooi.

Kas slikte moeizaam en zag gebiologeerd hoe de vrouw naar de bar liep en bij de barman een pakje Camel bestelde. Haar stem was zacht en zoetgevoosd.

"...voor mijn man, Freek", zei ze, terwijl ze het geld overhandigde. De barman gaf haar de Camel en het wisselgeld en zei, "Hier. En het beste, Frederique."

Frederique gaf een glimlach ten beste waar Kas' hart twee slagen door miste en verdween weer naar buiten in de regen.

"Frederique", zuchtte Kas zwijmelend...

Marina kon haar ogen niet geloven toen ze die ochtend in Supermarkt Geurts (net weer een dag open) tussen de lectuur keek. Haar ogen waren heimelijk richting de sexbladen gegaan, waar ze de Hustler en Playboy met meer dan alleen belangstelling had bekeken. Toen had ze de nieuwste Hunkin' Hooters van de schappen gepakt en was de adem in haar keel gestokt.

Zij stond op de voorpagina!

Zij! Naakt! En in een pose die op zijn netst "showing pink" genoemd wordt. Even kon ze niets anders dan een geluid uitslaan die het midden hield tussen een hoge kreun en de blaf van een chihuahua en toen barste ze in een hysterisch gegil uit.

Dennis, de chef, kwam gealarmeerd naar haar toelopen en klopte haar enigzins beduusd op de schouders. "Koest maar Marina. Wat is er nou?"

"Arjen! Die vervloekte Arjen. Die foto's...", hilde Marina met haar gezicht verborgen in haar handen. De Hunkin' Hooters was op de grond gevallen en Dennis pakte deze op. Hij bekeek de foto op de voorkant. Hmm, dacht hij, best een strak machientje. Toen zag hij dat het Marina was en moest hij opeens even iets wegslikken.

Inspecteur Sustrunck reed al voor de derde keer die week richting de bouwplaats van Barius' villa-in-aanbouw, terwijl hij probeerde na over diens verdwijningszaak waar hij aan werkte. Sinds een kleine week was de rijke industrieel spoorloos verdwenen en de de enige aanwijzing was nog steeds zijn auto die was achtergelaten vlak voor zijn nieuwe villa. Natuurlijk had Sustrunck meteen gedacht aan een ontvoering, maar dit werd steeds onwaarschijnlijker nu er nog steeds geen tekenen kwamen van een eventuele ontvoerder. Moord werd nu steeds een waarschijnlijker hypothese. Maar dit bracht hem weinig verder. Brutus Barius had waarschijnlijk even veel vijanden gehad als SBS6 slechte programma's. Toch bleef hij geloven dat de oplossing ergens te vinden moest zijn.

Sustruck kwam op de plaats van bestemming aan en parkeerde de auto aan de kant van de weg. Hij wilde net uitstappen toen een zuuraanval hem overviel. Daar had hij de laatste tijd veel vaker last van. Grommend werkte hij vier RENNIES naar binnen die hij met wat koude koffie wegspoelde. De dokter had hem vorige week nog gezegd dat hij te gestresst was, niet gezond leefde en dat hij daardoor allerlei fysieke problemen kreeg. Hij moest stoppen met koffie drinken en roken, geen junkfood meer eten en regelmatig leven.

De dokter kon de pot op. Dat waren juist de vier dingen in zijn leven geweest waar hij nog wat plezier aan beleefde. Wat was hij nog als hij dat niet mocht? Een loser met een klotebaan, een vastgelopen carrière en een onhandelbare zoon...

Sustrunck stapte geïrriteerd uit en liep richting de bouwplaats. Daar was het opvallend rustig. Niet zo vreemd: de opdrachtgever was overleden, waardoor de financiering onzeker was geworden en de bouw gestaakt. Sustruck stapte langs de omheining en bleef staan bij de plaats waar de voordeur had moeten komen. Tot zijn verbazing bevond zich iemand in het huis, die nu snel op hem toe kwam lopen. Oh nee, dacht hij, niet hij...! Het was Arnold L. de Graaf, de werkloze onthullingsjournalist.

"Goedemorgen inspecteur", groette De Graaf opgewekt, "ook de crime scene aan het bekijken?"

"Wat moet jij hier?", gromde Sustrunck kil.

"Hetzelfde als jij natuurlijk. Ik ben een onderzoek naar de gangen van Barius begonnen, weet u nog?" Sustrunck wist het maar al te goed. De man was al tijden zo irritant als een horzel en had hem al meerdere keren lastiggevallen met vragen.

"Dit is privé terrein, De Graaf."

"Weet u dat ik steeds verder kom in mijn onderzoek naar corruptie en fraudepraktijken van Barius? De connectie tussen onze zeepfabrikant en de misdaad is zeker geen zeepbel, inspecteur."

Sustrunck werd wild van de geijkte flauwe woordgrapjes van De Graaf. Bars snauwde hij:

"Had je me niet gehoord De Graaf? Wegwezen!"

"Ik denk dat u mijn hulp goed kunt gebruiken, inspecteur", ging De Graaf echter onverstoort door, "U wilt toch niet dat dit onderzoek een zeperd wordt?"

Sustrunck maakte een vermoeid werwerpgebaar, "Ga toch weg, De Graaf, naar je Klaartje bijvoorbeeld."

"Kent u haar?", vroeg De Graaf verbaasd.

De hele stad kent haar bijna, wilde hij zeggen, als de vrouw die al tijdenlang onder de ogen van haar man vreemd gaat. Met mijn zoon... Maar hij hield wijselijk zijn mond en hield zijn ogen op de grond gericht. Vreemd, dacht hij, het oneffen betonvlak waar hij op stond leek heel vers, terwijl de bouwactiviteiten toch al een tijdje stilgelegd waren. Merkwaardig....

Kovadda was blij dat hij de gerenommeerde choreograaf Freddy von Lübeck ingehuurd had. Hij was dan wellicht duur, maar waarschijnlijk was hij de enige die de eenvoudige danspasjes er bij Kitty, Jos en Martine in konden stampen.

"Mijn God", mompelde hij, terwijl hij de drie dames in de gymzaal zag schutteren, "Iemand heeft ooit gezegd dat je met de hedendaagse techniek elke halve zool kunt lanceren als ster, maar die heeft zeker nog nooit met sukkelaars als deze grietjes te maken gehad."

Freddy von Lübeck gaf verhit enkele aanwijzingen en gesticuleerde hevig. Hij zweette als een dichtgegroeide vetzak, zag Kovadda. De drie meisjes stonden er enigzins opgelaten bij. Kovadda's blik gleed door de zaal en viel op een jongen die aan de kant stond en de dames dapper aanmoedigde. Het was de vriend van Kitty wist hij, ene Dennis, die opvallend enthousiast bleef tijdens die hele droevige vertoning.

Kovadda wendde zijn gezicht af en kuierde langzaam richting de uitgang van de sportzaal. In gedachten liep hij naar buiten.

Hij zou snel moeten oogsten, beseftte hij. Mijn Opa was danwel een knoert van een hit op het moment, maar het inmiddels voltooide album was zo slecht dat zelfs het domste publiek er geen brood van zou lusten. Het was allemaal de schuld van Kas. Die had een wanprestatie geleverd sinds hij na de mislukte affaire met Jos in een crisis was beland. Maar goed, Kas had loon naar werken gekregen en was inmiddels ontslagen. Ook de opnamestudio had hij inmiddels heimelijk doorverkocht, zodat niets hem meer bond aan Hoogburg. Hij kon er dus elk moment snel met het geld vandoor gaan.

Dit geld stroomde overigens door de hoge singleverkopen inmiddels al flink binnen, maar het concert waar Kovadda KJ&M had kunnen vastleggen zou de kassa's pas echt doen gaan rinkelen. Hij had het meteen flink aangepakt. Een zaal voor enkele tienduizenden mensen, dure toegangkaartjes, groots opgezette reclamecampagne. Het moest werken... als de dames op tijd klaargestoomd waren dan.

Wellicht was het het beste al na dat eerste concert het hazenpad te kiezen...

Berni Glor had een gelukzalige middag. Haar dealer was weer langsgeweest die haar een flinke hoeveelheid heroine had bezorgd. Het had haar wel haar laatste centen gekocht (wat met haar drie maanden huurachterstand behoorlijk rampzalig was), maar daar maalde ze na twee heerlijke shots niet meer om. Ze lag languit op de bank naar de herhalingen van Catherine te kijken en vond het nog fantastisch ook.

En toen ging de bel.

De eerste keer probeerde ze het ding te negeren. Maar toen ging die nog eens, en nog eens. Geërgerd stond ze op en wankelde ze naar de voordeur die ze maar moeizaam openkreeg. Wie stond daar toch buiten? Het leek wel een rood monster die rare snuiven produceerde. Berni's waas trok iets op en ze zag dat het Marina was, inclusief roodomrande ogen, snotterende neus en een hoog huilgeluidje.

"Oh eindelijk, Berni. Je raad nooit wat er gebeurd is..."

"Je hebt je kop te lang in een hete frituurpan gestopt?", vroeg Berni doodernstig die meer vermoedde achter Marina's rode gezicht en permanentkapsel.

Marina keek haar vreemd aan, liep toen langs Berni de woonkamer binnen en meldde al grienend: "Arjen heeft foto's van me in een naaktblad gezet, die klootzak..."

Berni produceerde een geluid dat te interpreteren was als een afkeurend geluid.

Ondertussen had ze nog net genoeg tegenwoordigheid van geest naar de salontafel te stommelen om de lepels en spuiten hier ongezien van af te veegen. "Shit", dacht ze in haar waas, "ik mis het programma van Catharine, die o zo intelligente vrouw..."

"Wat moet ik doen, Berni?", vroeg Marina sip letterlijk met haar handen in haar haar zittend. Berni wankelde naar haar toe en probeerde ondertussen nog naar de tv te kijken. Waarom stoorde dat gansje van Marina haar juist nù, nu Catherine een weerloos slachtoffer op het podium op een magistrale manier aan een ondervraging onderwierp. "...Ik betaal hem met gelijke munt terug...", las Berni gebiologeerd hardop het onderwerp van de show.

"Wat, wat zeg je Berni?", vroeg Marina, die nu toch wel enigzins bezorgd werd door Berni's wazige optreden, maar te vol zat met haar eigen problemen om hier tijd aan te besteden, "met gelijke munt terugbetalen...?"

Berni draaide zich afwezig, knikte en liet met een enorme plof in haar stoel vallen. Marina bewoog voor haar als een buikdanseres en Berni vroeg zich af of waarom haar ogen steeds van plaats veranderden in haar hoofd.

Marina riep opeens nadenkend uit: "Dat is het! Je hebt gelijk! Ik betaal in gelijke munt terug; neem gewoon keihard wraak! Wacht eens, als ik nou eens ..."

Terwijl Marina haar snode plan uitbroedde werd Berni weer gegrepen door Catherine op het scherm. Hoe was het in Godsnaam mogelijk dat die vrouw nog geen Nobelprijs had gewonnen..?

"Frederique, wil je met me verder?", zei de geknielde man tegen de vrouw voor haar terwijl hij een bosje rozen als een zoenoffer naar voren hield. De aangesprokene, Frederique, staand in de receptie van Barius Cosmetics, bloosde enigzins van plaatsvervangende schaamte. Toen ze zag dat het de man, die zich voorgesteld had als Kas, blijkbaar ernst was, haastte ze zich om afwerende gebaren te maken. "H-het is heel lief dat je me die bloemen geeft", zei ze snel, "maar ik ben al samen met de man van mijn leven..."

"Dat kan niet", zei Kas doodernstig, "jij en ik, we zijn elkaars lotsbestemming... Zo staat het in de sterren.... Kom, neem deze rozen van me aan..."

Frederique pakte obligaat de rozen aan en zag tot haar opluchting dat Kas weer opstond.

"Je overvalt me hier wel mee", begon ze opnieuw, "maar ik ben echt gelukkig samen met Freek..."

"F-freek?", stamelde Kas.

"Freek Sluyter ja, ken je hem?", vroeg Frederique voorzichtig.

Kas schudde langzaam zijn hoofd maar bleef zijn ogen gericht houden op Frederique, "Ik ken hem niet nee, maar het moet wel de ideale heer zijn om jou te verdienen..."

Frederique bloosde opnieuw, maar begon zich nu toch ongemakkelijk te voelen in de situatie, "Dank je wel hoor voor die complimentjes, maar ik moet nu echt weer aan het werk!" En met die woorden werkte ze Kas naar de uitgang.

"Bedenk wel dat je altijd in mijn hart blijft, prinses...", besloot Kas zweverig voor hij zich eindelijk omdraaide. Frederique schudde langzaam het hoofd terwijl ze terugliep naar de receptie.

Wat een vreemd personage...

"Ahem... D-dan verklaar ik hiermee de vergadering voor geopend", zei Darius Barius onwennig, zowat verzuipend in de enorme fauteuil waarin ooit de imposante gestalte van zijn vader gezeteld had. De mensen die om hem heen aan de ronde tafel zaten, keken elkaar meewarig aan en schudden hun hoofd. Dat ze nou juist door zò'n droplul werden voorgezeten leken ze te bedoelen.

Het was crisisberaad, daar in die ruime vergaderzaal van Barius Cosmetics, want om het voorzichtig te zeggen, de zaken stonden er niet helemaal goed voor.

"Van Zijfert, wil je rapport uitbrengen?", klonk opnieuw de geknepen stem van Darius, de nieuwe baas.

"Dat wil ik zeker", baste Van Zijfert, bedrijfsleider, ferm; "het bedrijf loopt flink in de soep. Zo uit mijn hoofd tel ik vier problemen: de nieuwe grondstoffenleverancier, die u, o doorluchtige majesteit Darius de Eerste, heeft aangetrokken blijkt veel te duur. Hierdoor komen onze winsten in gevaar. Ten tweede heeft Taurus, onze grootste afnemer, door de slechtere kwaliteit van onze producten, haar contract opgezegd. Hierdoor komt ten derde ons magazijn steeds voller te staan met onverkoopbare pallets shampoos, schoonmaakmiddelen en nog een half dozijn van dat soort producten!"

Darius Barius kuchtte schoof nerveus met zijn pen heen en weer en zei niets. De cynische toon die Van Zijfert had aangeslagen was hem niet ontgaan en hij voelde zich niet weinig opgelaten. Sinds zijn vader spoorloos verdwenen was, nu enkele weken geleden, was hij van slag en zichzelf volledig verloren. Darius was als een losgeslagen satelliet die geen planeet meer heeft om omheen te cirkelen. Uiteraard had dit weerslag op zijn bedrijf gehad dat slechter als ooit liep en wat hemzelf impopulairder maakte als ooit. Het leek inmiddels wel of zijn werknemers hem liever vandaag dan morgen lynchten en opknoopten.

"U vergeet uw vierde punt, meneer Van Zijfert", verbrak Frederique Marnix, die in haar functie als directie-secretaresse tevens bij de vergadering aanwezig was, de stilte.

"Aha, heel goed, mevrouw Marnix", zei deze; om vervolgens strijdlustig tegen Darius te vervolgen: "Het vierde punt is dat u, onze Grote Redder en Heiland, in al uw wijsheid alle bonussen van de werknemers geschrappt heeft om geld te besparen. Men is laaiend en is van plan te gaan staken!"

Acht paren ogen van evenveel aanwezigen priemden nu in de richting van Darius. Deze had het gevoel dat hij elk moment spontaan vlam kon vatten.

"Wat gaat u doen, meneer Barius?", sneed de stem van het hoofd van de ondernemingsraad, Alberts, scherp.

"N-nou, eh.... Laat die gieren hun bonussen dan maar hebben, zou ik zeggen..."

"Dat is niet genoeg, meneer", ging Alberts door, "Men is door u het vertrouwen in het bedrijf kwijt!"

"Maar wat verwacht je?", vroeg Darius Barius nu enigzins wanhopig aan Alberts. Het was echter Van Zijfert die antwoord gaf:

"We willen de voortgang van het bedrijf zekerstellen, meneer Barius. Daarom hebben we een stichting gevormd. Deze zal al uw aandelen van dit bedrijf overkopen, zodat u de leiding van dit bedrijf uit handen kunt geven..." Darius Barius keek Van Zijfert perplex aan. "Wat zegt u daarop, meneer Barius", vroeg Alberts scherp. Iedereen boog onbewust naar voren.

Frederique hield haar pen in de aanslag. "Nee", fluisterde Darius Barius, "Nee!" En toen sprong hij opeens uit zijn stoel, zijn hoofd zo rood als een tomaat; "NEE!! Ik laat me niet wegbonjournen. Ook al is het het laatste dat ik doe!!" En met die woorden stampte Darius als een verongelikt kind de vergaderkamer uit. De deur gooide hij hard achter zich dicht.

Ja, het was wat je noemt een hete ochtend bij Barius Cosmetics. En op deze hete ochtend volgde een al even hete middag, alhoewel dit kwam door de zon die voor bijkans subtropische temperaturen zorgde.

Kasper, onze liedjesschrijver en naïeve romanticus, had daar echter weinig last van, want die lag tussen het koele struikgewas ingespannen te turen door een kleine verrekijker. Het onderwerp van zijn aandacht lag even verderop spaarzaam omhuld door een bikini in een tuinstoel. Het was Frederique, de vrouw die zijn hart voorgoed gestolen had en die niet uit zijn gedachten verdween. Wat was ze mooi, dacht Kas, zo onbereikbaar, zo idyllisch...

De idylle werd echter juist op dat moment verstoord door een man in smerige kleding die lomp de deur opensmaakte en het terras opliep. Het was Freek, haar vriend, wist Kas.

"Oh, lig je daar zomaar een beetje te zonnen?", becommentariseerde hij zijn vriendin. Wat krijgen we nou, dacht Kas, waarom doet hij zo rot tegen haar? Hij zag dat Frederique half overeind kwam en zei: "Ik lag uit te rusten. Het was een bewogen ochtend bij Barius, Freek... Hoe was jouw dag?"

"Zwaarder dan de jouwe in ieder geval. Sinds wanneer is een telefoon opnemen en achter de computer hangen overigens sowieso zwaar?"

Frederique liet dit onbeantwoord en stond op. "Kom, ga dan even lekker hier in de zon liggen..." Kas verbaasde zich dat ze zo rustig bleef. Freek echter sloeg ook dit vriendelijke

gebaar af. Hij krabte zich aan zijn kont en gromde: "Van zonlicht wordt mijn maag niet gevuld, vrouw! Wat schaft de pot?"

Kas richtte zich in de struiken en voelde zich kwaad worden. Wie was die man dat hij haar zo behandelde? Voordat hij kon besluiten uit de bosjes op te springen zag hij dat Frederique door de woorden van Freek verschrikt terugdeinsde, en Kas kon haar schrik in zijn eigen botten voelen. "Ik heb nog niets klaar, Freek...". hoorde hij haar zacht zeggen.

Het leek wel of Freek bijkans ontplofte. Hij sprong overeind uit zijn lamme leunhouding tegen de deurpost en riep woedend: "Wat krijgen we nou? De hele middag lui in de tuin liggen en nog niet eens iets te eten klaar?" Frederique maakte afwerende gebaren en zei: "Ik ga nu meteen beginnen Freek. Ik ben over een kwartier klaar. Echt!" Frederique begon nu te snikken en Kas voelde een steek van medelijden door zijn lichaam trekken. Die gewetenloze bruto! Wat deed hij haar aan?

Freek liet, in tegenstelling tot Kas geen enkele blijk van compassie blijken en liet zich op de tuinstoel vallen. De Viva die daar lag veegde hij met een grote haal de struiken in en hij gromde als laatste tegen Frederique: "Haal een biertje uit de koelkast!"

Frederique draaide zich om en haastte zich naar binnen. Kas zag haar met tranen in de ogen het huis in verdwijnen en voelde de woede als een aanzwellend noodweer in zich opkomen. Een woede die zich maar naar één persoon richtte: Freek.

Inspecteur Sustrunck had die ochtend al een hele pak shag opgerookt om zijn hersens aan het werk te krijgen. Dat was nodig: Hij werkte nog steeds aan de verdwijningszaak van de oude Brutus Barius, de industrieel, maar deze zat even onbeweeglijk vast als zijn stoelgang. Diep nadenkend liep hij die middag, onderwijl achteloos enkele laxermiddelen en Rennis naar binnen werkend met een bekertje koude koffie, rond op de bouwplaats van Barius' nieuwe woning. Het onvoltooide huis, waarvan de bouw misschien wel voorgoed was stilgelegd was, stond als een skelet op het kale perceel. Misschien wel een mooi symbool voor het even onvoltooide leven van Barius, bedacht Sustrunck zich, terwijl hij weer een sigaret opstak; ook zo plotseling stilgelegd.

Zijn blik viel opnieuw op de plaats waar de voordeur had moeten komen te staan. Hier was het beton opvallend ruw en onzorgvuldig gestort. Het zag er sowieso verser uit dan al het andere reeds gestorte beton in het gebouw. Toen beleefde Sustrunck opeens een helder moment. Wat nou als..., dacht hij. Nee, dat kon toch niet? Dat kwam toch alleen maar in films als "The Godfather" voor?

Niet veel later zat Sustrunck aan tafel bij de aannemer van de bouw. Hij was al eerder bij hem geweest voor vragen maar nooit met succes. Toen Sustrunck vroeg waarom het beton bij de voordeur zo slecht gestort was, keek de aannemer hem vreemd aan. Beton? Voor de voordeur zou helemaal geen beton gestort worden. Er zou een rooster komen en eronder een diepe put die overtollig regenwater zou opvangen....

"Bingo", zei Sustrunck in zichzelf.

"Jullie kunnen het meiden! Zeker weten!"

Kovadda geloofde zichzelf niet toen hij dit zei, maar ja, de dames Kitty Jos en Marine konden wel wat mentale steun gebruiken zo vlak voor hun eerste concert. Misschien immers dat nu ook in hun pieterpeuterige hersentjes langzaam, hèèl langzaam het besef doordrong dat met hen vergeleken zelfs Saskia en Serge een wereldact waren. Kovadda keek naar Freddy von Lübeck, de choreograaf, die alleen maar moeilijk slikte en zich stil hield.

"...presenteren: Kitty, Jos en Martine!" hoorde Kovadda de enthousiaste stem schallen van de man die de dames bij het publiek aankondigde. De betreffende dames, gekleed in outfits van een bekend Nederlands couturier (dus oerlelijk) begonnen opgewonden op en neer te springen en moesten door Von Lübeck richting podium gedirigeerd worden.

Kovadda bleef even alleen in de kleedkamers achter maar hij begaf zich al snel via de artiestengang richting de zaal. Hij had, bij zeer hoge uitzondering, geregeld dat hij de recette van deze avond contant kon opstrijken. En dat geld had hij nu allemaal bij zich, in briefjes van honderd: f15.000,- !! Genoeg geld voor een hele lange maar vooral onopvallende vakantie op de Bahama's.

Toen Kovadda via de hoofdingang in zichzelf lachend de zaal betrad waren Kitty, Jos en Martine juist "Mijn Opa", hun grote hit aan het voordragen. Het publiek was nog aardig enthousiast ook. Vreemd, bedacht Kovadda, terwijl hij achteraan de dampende menigte aansloot, de danspasjes gingen anders grondig de soep in.

Na "Mijn Opa" kwam "Helemaal wanhopig", een nummer van hun album. Kovadda zag dat de dames te vroeg inzetten met zingen. Gelukkig was dit niet zo heel erg, aangezien al de muziek gewoon vanaf band gedraaid werd, maar het zag er wel potsierlijk uit. Het publiek reageerde uitermate lauw en leek ontevreden met de schutterige playback vertoning. Er werden enkele plastic bekertjes richting de dames gegooid. Deze probeerden er zich hier niets van aan te trekken en door te gaan met de show. Toen het nummer afgelopen was, applaudiseerde het publiek niet meer. Er klonk een snel aanzwengend boegeroep, waar zelfs Kovadda even van slikte. Kitty pakte de microfoon en probeerde het publiek tot orde te manen. Niemand hoorde echter iets, aangezien de microfoons niet eens aangesloten stonden. Het duurde even voordat Kitty daar zelf achterkwam.

Terwijl steeds meer voorwerpen richting podium werden gegooid, gingen Kitty, Jos en Martine op drie krukken te zitten, om te beginnen aan een rustig sentimenteel liedje. Een absoluut gedrocht, wist Kovadda. Martine zette als eerste in, maar dat was helaas nauwelijks hoorbaar door het aangroeiende boegeroep uit het publiek. Martine probeerde dapper door te zingen, tot ze een ondefinieerbaar voorwerp tegen haar hoofd kreeg. Ze hield op met playbacken en draaide zich wanhopig om terwijl haar gezicht vertrok. De muzikband draaide gewoon door.

"Oei", zei Kovadda zacht in zichzelf, "die begint me nog te janken op het podium..."

Kovadda had het nog niet gezegd, of daar kwamen de tranen al. Martine drukte haar handen stijf tegen haar gezicht en had ter plekke een prachtige huilshow ten beste te geven als ze niet nog een voorwerp tegen zich aan had gekregen. Volledig verwezen staarde ze de zaal in en toen rende ze het podium af. Dit was het startschot voor het publiek om zich nu echt te gaan roeren. Of dit nu ingegeven was uit sadistische kwelzucht of uit echte ergenis, zeker

was dat men nu vast van plan was dit concert echt uit de hand te laten lopen. Enkele stevige types wisten het podium op te klimmen, onderwijl woedende kreten uitend. Kitty en Jos, die als twee bange vogeltjes tegen elkaar aangekropen waren, sprongen verschrikt weg en verdwenen nu ook achter de coulissen. En toen was het hek echt van de dam. Meer woedende toeschouwers beklommen het podium en eisten woedend hun geld terug. "Goed", dacht Kovadda rustig terwijl hij zich op zijn hakken omdraaide en de uitgang uit liep, "hoogste tijd om te gaan." Hij voelde in zijn jaszak. Daar zat het vliegticket enkele reis buitenland veilig opgeborgen.

Ruim een week na het rampzalige concert van de gevallen Hoogburgse pop-heldinnen Kitty Jos en Martine (dat dagenlang de voorpagina's van de Hoogburgsche Courant had beheerst) stond in de winkel van de plaatselijke fotograaf Marina van Lingen breed grijnzend een stapeltje foto's te bekijken.

"Is alles naar wens?", vroeg de fotograaf enigszins ongemakkelijk. Hij had bij het ontwikkelen een blik op de foto's geworpen en die waren op zijn minst aanstootgevend te noemen.

"Perfect", grijnsde Marina breed en ze betaalde de beduusde fotograaf met een bepaald grote coupure en stapte blij de winkel uit.

Op weg naar huis ging Marina het hele plan nog eens na waar deze foto's deel van uit maakten. Dit plan was bedoeld haar aanstaande ex-vriendje Arjen een flinke hak te zetten. Hiervoor had ze twee avonden geleden, toen ze Arjen bij zich thuis had uitgenodigd, een draaiende camera in haar slaapkamer verstopt. Uiteraard eindigde hun amoureuze bijeenkomst als altijd aldaar waardoor de gehele bedsessie nu haarfijn was vastgelegd op de gevoelige plaat. Van de beste opnames had Marina foto's laten maken, en die had ze nu in haar handen.

Het enige wat er nu nog moest gebeuren was dat deze foto's bij de juiste mensen terecht moesten komen. Zoals bij Klaartje de Graaff, een andere scharrel van Arjen. Of bij Martine, het gevallen zangeresje dat Arjen nog maar kort geleden aan zijn ruime lijst vriendinnen, scharrels en andere maîtresses had toegevoegd. Uiteraard zou het een anoniem briefje worden, in de trand van: kijk eens wat een gewetenloze schoft je lieve vriendje Arjen is... dacht je nou echt dat je zijn enige echte liefde was?

Marina dacht nog eens aan de ontmoeting met haar vriendin Berni die dit alles in gang had gezet. "Betaal hem met gelijke munt terug" had ze gezegd en dat had haar dit idee gegeven. Marina maakte zich trouwens wel een beetje zorgen om Berni. Ze was de vorige keer zo bleek en ze had zich zo raar gedragen. Misschien was ze wel ziek geweest.

Marina kwam bij haar huis aan en zag daar Sjon, naast Arjen haar "reguliere" vriendje gehaast de deur uitlopen. Geschrokken vrotte ze de foto's in haar tas. Dat was niet nodig. Sjon had bijzonder weinig interesse in haar.

"Ha, mop", groette Sjon kort, "Ik moet weg..."

"Wacht, ben je vanavond op tijd thuis voor het et...", probeerde Marina nog, maar Sjon was al in de vrachtwagen gestapt die voor hun huis geparkeerd stond. Die Sjon... De laatste tijd was hij alleen maar druk met de handel in illegaal vuurwerk die hij had opgezet en die naar eigen zeggen kapitalen zou opleveren.

Frederique Marnix viel die middag van de ene verbazing in de andere. Het was al vroeg in de ochtend begonnen, toen ze het hoofdkantoor van Barius, zoals gewoonlijk bijna een kwartier voor werktijd, was binnengestapt. Daar had tot haar niet geringe schrik de gehele vergaderzaal vol gezeten met werknemers van het bedrijf. Er waren verhitte discussies aan de gang geweest waarvan de algemene vraag al snel duidelijk was geworden: staken of niet staken. Uiteindelijk was het het eerste geworden en dus had men de hele fabriek gesloten.

De vertwijfelde reactie van Darius Barius, de impopulaire ad-interim directeur en directe aanleiding van de staking, toen die rond de klok van tien het hoofdkantoor had willen binnentreden en bij de deur geweigerd was, stond Frederique nu nog voor de ogen. Ze was bijna medelijden met de arme man gaan krijgen. Voordat dat echter het geval had kunnen worden was ze door de stakingsleider, Alberts, gemaand maar naar huis te gaan.

Aldus had ze gedaan, waarna ze prompt thuis voor de tweede keer een hoogst ongebruikelijke situatie had aangetroffen. Daar werd haar vriend Freek namelijk op dat moment aan de keukentafel ondervraagd door een politie-inspecteur. Geschrokken was ze de woonkamer binnengestormd waarna ze door Freek terecht was gewezen en toegesnuwd was haar mond te houden en niet in de weg te lopen.

Daarom zat ze nu in een hoekje van de kamer stilletjes toe te kijken. De inspecteur, die Sustrunck heette, bleek interesse te hebben in de werkzaamheden van Freek als bouwvakker bij het huis in aanbouw van de vermiste eigenaar van Barius Cosmetics, Brutus Barius, de vader van de huidige ad-interim directeur. Hij vroeg of Freek iets van de verdwijning af wist, iets vreemds was opgevallen en of hij iets van onterecht gestort beton wist, maar Freek bleek geheel onwetend.

"Maar waar was jij op de avond dat de oude Barius verdween?", sneed Sustrunck plotseling een heikel punt aan.

Het was de lont in het kruitvat van de toch al geïrriteerde Freek; "WAT! Verdenk je mij van ontvoering...?"

"Nou.. dan eerder van moord...", mompelde Sustrunck weinig tactisch.

Freek vloekte luid en wierp de IKEA-keukentafel met een machtige zwaai een hoek in. Hij greep Sustrunck bij de jas. "En nu ga je eruit! Ik laat me niet in eigen huis voor moordenaar uit maken..."

Sustrunck probeerde nog sussende opmerkingen te maken maar slaagde daar niet in. Freek werkte de man uiterst energiek naar buiten en wierp de voordeur met een ziedende klap achter hem dicht.

"Klootzak!", gromde Freek weinig verhullend. Met grote stappen beende hij richting woonkamer, waar hij Frederique op zijn weg vond, die geschrokken in de deuropening stond. "Heb je hem niet te hard aangepakt, Freek?", vroeg ze eerder bang dan verwijtend. Deze nuance leek Freek echter niet op te merken.

"Bemoei jij je er helemaal niet mee", gromde hij en hij duwde haar ruw opzij, waardoor Frederique onzacht tegen de parketvloer viel. Ze slaakte een kreet van pijn, maar Freek keek niet naar haar om.

Er waren meer knallende ruzies op dat moment in Hoogburg. Als we onze virtuele camera's voor een moment verplaatsen in de richting van Hoogburgs enige supermarkt, die van Dennis Geurts, dan kunnen we al snel constateren dat het ook daar hommeles was.

"Ik zeg het je nog een keer, Sjon", beet daar midden in de winkel Dennis de man tegenover hem toe, "dat vuurwerk van je moet binnen een week weg..."

"Onmogelijk!", riep Sjon, "Het is gekkenwerk om alles te verplaatsen."

"Dan doe je maar eens gek", antwoordde Dennis gevat, "je mag al blij zijn dat ik zo toegeeflijk ben geweest mijn magazijn voor jouw waanzinnige handeltje uit te lenen, maar nu is het feest uit."

"Maar, maar. Geef me tenminste meer tijd..."

"Uitgesloten. Over een week is deze hele toko als het goed is verkocht. En de nieuwe eigenaar zou een hartverzakking krijgen als hij die enorme vuurwerk-verzameling van je zou zien."

"Het lukt me niet zeg ik!", riep Sjon vertwijfeld.

"Het lukt je gotverdomme wel!! Ook al breek je je rug met het gesleep. Want als het je niet lukt doe ik dat persoonlijk!"

Sjon draaide zich half om en spreidde hulpeloos zijn armen in het gebaar van "met die vent valt niet te praten".

"Hier blijven, Mellinck, anders...", baste Dennis met rood hoofd, die de schouder van Sjon vastpakte.

Deze draaide zich als een gebeten hond om en greep Dennis vast, onderwijl het derde dreigement op rij uitend. Niet veel later volgde het weinig verbale maar toch erg hard aankomende argument van de vuist, als snel gevolgd door meerdere. Hierna werd het spectrum aan stootwapens verbreed met ellebogen, knieën en voeten. En tenslotte besloten de twee kemphanen het pleit te beslechten met een origineel potje vrijworstelen.

De weinige aanwezige klanten en de twee cassières keken het tafereel met wijdropengesperde ogen van schrik aan. En bij de twee cassieres wilde dat laatste nogal wat zeggen, aangezien het hier ging om twee van de drie bologige dames die ooit het trio KJ&M vormden. Het waren Martine en Jos, die na hun mislukte zangcarrière emplooi hadden gevonden in de food-branche. Ze oogden aangeslagen. Martine zonder make-up leek

verdacht veel op een spook en de ooit prachtige lange nagels aan haar handen waren ruw gekortwiekt om de kassa te kunnen bedienen. De kleine Jos herinnerde met haar trainingsjasje en strak achterover gekamde haren pijnlijk accuraat aan een jeugdcultuur die net als haar carrière reeds ten onder was gegaan.

Het pleit bij het grondgevecht tussen de schappen Dixan en maandverband leek intussen beslist in het voordeel van Dennis, die moeizaam maar toch opstond en luid uitbracht: "Overmorgen is je troep weg, Sjon. Alles laat in de vuilopruimdienst komen..."

"De anti-explosieendienst lijkt me passender", kraste een kien omaatje tegenover Jos sarcastisch terwijl ze een maandvoorraad hondebrokken in haar winkelwagentje kwakte. Jos trok, kort van begrip een wenkbrauw omhoog.

Sjon wankelde aangeslagen richting de uitgang met zijn hand een hoofdwond betastend.

"Krijg de klere, Dennis!", riep hij. Geheel in stijl zwiepte hij de brede winkel deur met een zo lomp mogelijke zwaai achter zich dicht.

Die nacht stond was er activiteit waarneembaar op de al wekenlang stilgelegde bouw van Brutus Barius' nieuwe villa. Freek Sluyter stond daar, in diepe trance, een kuil te graven. Het schaarse maanlicht verlichtte het zweet op zijn rug. Hij slaapwandelde weer eens. De volgende ochtend zou hij niet eens meer weten dat hij dit gedaan had. En niemand anders zou het weten, aangezien het bouwterrein van Barius' villa nogal afgelegen lag en 's nachts uitgestorven was.

Maar deze avond was het anders. Terwijl Freek de zojuist gegraven kuil weer even enrgiek dichtgooidde, keek de verbijsterde inspecteur Sustrunck met verbazing toe. Hij zat in de stoel van zijn auto, waarmee hij op deze slapeloze nacht (daar had hij vaker last van tegenwoordig) maar een rondje was gaan rijden. Weinig spannend, tot hij die agressieve bouwvakker van vanochtend in het holst van de nacht aan het werk had gezien.

"Ik zie het wel maar geloof het niet", mompelde Sustrunck in zichzelf -nog een slechte gewoonte van hem- "die man slaapwandelt!" Plotseling vielen voor hem de puzzelstukjes ineen: Wat nou als Brutus Barius ook op een nacht die Freek had zien slaapwandelen... en het terrein was opgelopen... en in het donker in een diep gat was gevallen... terwijl Freek aan het beton draaien was...

"Jackpot", fluisterde Sustrunck onder de indruk.

Later die nacht kon ook Kas, gelegen in het bed op zijn oude vertrouwde jongenskamer van zijn ouderlijke huis, maar moeilijk de slaap vatten. De afschuwelijke beelden die hij die dag had gezien bleven maar door zijn hoofd malen. Hij had opnieuw de dag in de struiken van de tuin van Frederique's huis doorgebracht -slechts gewapend met een verrekijker- en hij had onthutsende dingen gezien. Hoe Frederique vroeg in de ochtend het ontbijt voor haar vriendje had klaargemaakt en naar haar werk was gegaan. Hoe rond de klok van tien de ongeschoren Freek ten tonele was verschenen, zijn ontbijt in de wasbak had geveegd en met een zak chips Koffietijd was gaan kijken, hoe een politie-inspecteur was binnengekomen en een ondervraging was begonnen. Hoe Frederique vroeg thuishkwam en door Freek

uitgescholden werd, hoe Freek zijn humeur geheel had verloren en de inspecteur het huis had uitgegoid. En tenslotte hoe Freek Frederique had geslagen, geslagen! en hoe Frederique hard was gevallen op een bijzettafeltje.

Kas kookte van woede. Hij kon het bloed van haar zogenaamde vriendje wel drinken. Waarom ging ze niet bij hem weg, maalde door zijn hoofd. Waarom? Misschien durfde ze niet? En wat nou als hij ingreep...? Mogelijke scenario's begonnen zich voor Kas' verhitte geestesogen te ontrollen.

Rond de klok van vieren stapte Kas gedecideerd uit zijn bed, deed zijn kleren aan, en sloop geluidloos de trap af. Eenmaal beneden liep hij meteen naar de linnenkast in de bijkamer. Hier bewaarde zijn inmiddels bejaarde vader een goed onderhouden pistool, wist hij. Kas vond het meteen en stak het achter zijn broekband. Hierna liet hij een paar pakjes kogels in zijn broekzak glijden.

Voorzichtig sloot hij de linnenkast weer en liep naar de hal. Nadat hij zijn jas haar aangedaan, stapte hij de koele nachtlucht in. De voordeur sloot hij voorzichtig en daarna inhaleerde hij diep. Zijn missie was duidelijk. Hij was de redder op het witte paard; Frederique de gegijzelde prinses; Freek was het monster; en het pistool was het vlijmscherpe zwaard der gerechtigheid...

Die rampzalige dag in Hoogburg, die voorgoed een blijvende indruk zou achterlaten op het slaperige provinciestadje en de landelijke media nog vele weken zou bezighouden, begon op de vroege ochtend al in stijl. Toen werd namelijk op aanwijzing van politie-inspecteur Sustrunck het lijk blootgelegd van de grootindustriële van Hoogburg, Brutus Barius.

Het gebeurde op de bouwplaats van het huis in aanbouw van Barius. Daar waren een aantal ingehuurde bouwvakkers de betonlaag voor de toekomstige voordeur aan het blootleggen met een klopper. Sunstrunck en nog enkele anderen keken in spanning zijgend toe.

Opeens klonk er een geschrokken kreet van een van de bouwvakkers. Beide boren hielden prompt stil en Sunstrunck sprong naar voren. Zijn blik viel meteen op de kalende kruin van wat onmiskenbaar Barius' hoofd was geweest, nu gegoten in het beton. De drillboor had zich voor een deel door het schedeldak van het lijk geboord, waardoor de grijze inhoud zichtbaar was geworden.

"Jezus", bracht de bouwvakker onthutst uit. Dit werd beaamd door de andere aanwezigen, waarvan enkelen een zakdoek naar hun mond brachten en hun gezicht afwendden.

"...Brutus, niet Jezus!", mompelde Sustrunck in zichzelf.

"Wat zei je?", vroeg de commissaris die naast hem stond.

"Ahem.. I-ik weet wie de dader is, commissaris!"

Deze liet een tevreden knor horen en zei toen ferm: "Wat sta je hier dan nog, Sustrunck. Als de wiedeweerga arresteren zou ik zeggen!"

Sustrunck knikte, draaide zich op zijn hakken om en stampte het terrein af. Hij wenkte twee agenten die met hem meeliepen.

De commissaris verplaatste zijn blik weer naar de gestolde doodstrijd van de industriële die overduidelijk was gestikt in het beton. De afhandeling van deze zaak zou niet fraai worden, peinsde hij.

"Boor het lijk maar uit mannen", beval hij.

Onwetend welk sensationeel nieuwsfeit zich elders in het stadje voltrok werkte Arnold L. de Graaf zich moeizaam door een wc-raampje van het hoofdgebouw van Barius Cosmetics. Hij was nog altijd gefascineerd door dit bedrijf en hij had sterke vermoedens dat er zaken gebeurden die het daglicht niet konden verdragen maar die wel erg geschikt waren als materiaal voor het doorbraak-artikel van een aanstormend onthullings-journalist.

Vermoedens die nog eens gestaafd werden door de plotselinge wilde staking onder het personeel. Om al die redenen was hij nu bezig het bedrijf heimelijk binnen te dringen. Op zoek naar antwoorden.

De Graaf kwam onzacht terecht op de wc-pot en wankelde de pijn verbijtend de deur uit. Vanuit de toiletten kwam hij uit op een verlaten gang en na een lange wandeling kwam hij uit in de centrale fabriekshallen. Hij besepte dat hij geluk had met de staking, hij kon nu ongehinderd rondneuzen.

De Graaf keek onderzoekend om zich heen terwijl hij door de uitgestorven fabrieksruimte dwaalde. Peinzend pakte hij een flacon shampoo van een lopende band en draaide die rond voor zijn ogen. Tja, hier waren weinig schokkende zaken te zien, kon toch wel geconcludeerd worden. De Graaf besloot dan ook de centrale controleruimte maar eens aan een inspectie te onderwerpen. Na de beklimming van meerdere trappen vond hij deze. Het bleek een ruimte te zijn als een luchtverkeersleidingscentrum; het keek uit op de bedrijvigheid beneden in de hal en was gevuld met een respectabele hoeveelheid bedieningspanelen en computers. De Graaf bladerde ongeduldig door wat achtergelaten klappers, maar vond niets schokkends, laats staan begrijpelijks. Daarom onderwierp hij de bedieningspanelen maar aan een onderzoek. Zonder dat hij het zelf door had klapte hij echter een schakelaar of zo om, waarna alle panelen en computers opeens als een monster op de loer tot leven kwamen.

"Godsklere", fluisterde De Graaf geschrokken door de plotseling oplichtende lichtjes modules en panelen. Hij tuurde door het raam en zag tot zijn verbijstering dat de hele fabriek beneden nu tot leven was gekomen. Machines draaiden op volle toeren en loopbanden maakten weer hun rondjes.

De Graaf keek vertwijfeld rond en besepte dat hij bij God niet wist hoe hij al die machines aan had gekregen. En dus wist hij ook niet hoe hij ze weer uit kon krijgen. Het zweet liep nu over zijn voorhoofd. Zomaar wat proberen dan? En als er nog meer misging? Plotseling besepte De Graaf dat er een kans was dat er nog een bewaker in het pand rondliep. Wat als die hem hier vond? De schande! De Graaf maakte zijn beslissing snel en beslist: hij koos het hazenpad.

Inderdaad was De Graaf niet de enige persoon in de bedrijfsgebouwen. Ook Frederique en Darius Barius waren aanwezig, maar die bevonden zich in de directie-vertrekken waar het geluid van de fabriek niet tot doordrong. Darius Barius had zich, nog onwetend van de vondst van zijn vaders lijk die ochtend, in de boekhouding van zijn bedrijf begraven, terwijl Frederique hem de stukken aangaf. Hij was op zoek naar eigendomsrechten, stakingsbepalingen, arbeidscontracten, kortom alles dat hem kon helpen in zijn strijd tegen

zijn muitende en koppig stakende personeel. Zijn afgekloven vingers schoten schichtig langs de dossierteksten terwijl hij onbewust in zichzelf mompelde.

Frederique keek hem mistroostig aan. Ze was in gewetensnood. Was het wel zo'n goed idee geweest om Darius Barius te helpen en hem toegang tot het pand te verschaffen? Maar ja, ze vond hem zo zielig, ze had het gevoel dat ze wel moest. Ze had altijd de zwakkeren geholpen, en waarom nu niet? Toegegeven, hij was altijd een ettertje geweest, maar misschien had hij gewoon nog een kans nodig. Zuchtend overhandigde Frederique het zoveelste dossier aan Darius en zette ze de twijfels van zich af.

Berni Glor knipperde met haar ogen en keek verdwaasd om zich heen. Ze lag stuiptrekkend op haar rug naar de hemel te staren. De lucht leek te bewegen als de flanken van een krankzinnige buikdanseres. Waar was ze? Wat deed ze hier? Ze wist het niet. Ze moest geslapen hebben, of in een roes gezeten hebben, maar ook dat wist ze niet zeker. Het enige dat ze zeker wist was dat ze dringend een shot nodig had. Ze trilde over haar hele lichaam en zweette als een topsporter na een dito prestatie.

Ze wankelde overeind en tastte in de zakken van haar smerige broekrok. Haar hand sloeg om een spuit en een vol zakje drugs. De goden waren met haar! Ze had nog een shot heroine over! Ze greep de spuit en het zakje stevig vast en grijsde als een heks die een kostbaar amulet veroverd heeft. Schichtig keek ze om zich heen. Ze bevond zich in het achtersteegje achter de plaatselijke supermarkt van Hoogburg, zag ze. Weliswaar rustig maar toch niet geschikt als plaats waar ze zichzelf de drugs zou toedienen, vond ze. Toen vielen haar ogen op de deur van het magazijn van de supermarkt. Deze stond open! De goden waren haar echt welgezind besloot ze, terwijl ze de deur open trok en tot haar genoegen zag dat de magazijnruimte donker en verlaten was. Voorzichtig sloop ze naar binnen en installeerde zich in een hoek van de ruimte die uitermate geschikt leek om te dienen als poort naar de andere dimensie; die van een zorgeloze, prachtig gekleurde wereld vol verwondering en extase. Berni Glor greep de toegangsbewijzen naar deze wereld vast: de spuit, de heroine en een verbogen lepel die ze zou gebruiken om met het vuur van enkele lucifers de boel voldoende te verhitten. Ongeduldig ging ze aan de slag.

Kas had die ochtend al vanaf een uurtje of vijf het huis van Frederique Marnix in de gaten gehouden. Alhoewel hij uren had moeten wachten op enige vorm van beweging had hij geen moment verslapt. De woede brandde in hem als een krachtig vuur en het koele metaal van het pistool in zijn handen gaven hem het ijzeren geduld om het moment af te wachten waarop hij eindelijk zijn ultieme daad van rechtvaardigheid zou kunnen uitvoeren.

Rond de klok van half negen was Frederique verschenen en zijn hart was opgesprongen in tomeloze adoratie en liefde voor haar. Met tegenzin moest hij toezien hoe ze de fiets uit het schuurtje had gehaald en was weggegaan.

Vervolgens had Kas nog enkele uren moeten wachten tot uiteindelijk Freek was verschenen, zoals gewoonlijk uitgebreid kontkrabbend en ontbijtend voor de tv. De verschijning van de

weinig representabele Freek had op Kas gewerkt als een rode doek op een stier, maar hij had zijn geduld bewaard.

Nog later, zo rond de klok van elven, was Freek opgesprongen en de voordeur uitgelopen. Kas had hem van dichtbij gevolgd, maar dat was de luie bouwvakker niet opgevallen. Die had meer aandacht voor het passerende vrouwelijke schoon. Tenslotte was Freek de plaatselijke supermarkt binnengelopen waar hij geïnteresseerd was gaan bladeren in de pornoboekjes in de bladenafdeling.

Daar stond Freek nog steeds, terwijl Kas nu zogenaamd turend in een vrieskist vol ingevoren bonen en doppers, hem in de gaten hield. Kas had niet in de gaten dat enkele bekenden langs hem heen liepen, zoals Arjen en Klaartje, hij wist alleen dat de woede langzaam maar zeker zijn geduld verzengde. In gedachten zag hij steeds maar weer voor zich hoe hij de kogels in zijn pistool zou leegpompen in het verdoemde lichaam van deze afschuwelijke brutoot.

"Hai, Kas", zei iemand.

Kas keek verstoord om zich heen en zag dat Jos getooid in een schortje van de supermarkt dozen ingevoren kiprondo's in de vrieskist pakte. Kas besepte dat de groet enigzins sarcastisch had geklonken.

"Oh hai", zei hij afgeleid terwijl hij zich naar haar omdraaide. Dat was niet slim. Zijn jas verschoof en het pistool achter zijn broekriem was nu duidelijk zichtbaar. De toch al enorme ogen van Jos groeiden in verbijstering en toen gilte ze verbijsterd: "een pistool!"

"Kut", dacht Kas. Toen merkte hij vanuit zijn ooghoeken dat Freek gealarmeerd opkeek uit de boekjes met hetzelfde thema. Hij besepte in een oogwenk dat hij de zaak maar op een manier kon redden. Zonder nog te twifelen greep hij Jos bij de keel en hield haar als een schild voor haar, terwijl hij met zijn andere hand met het pistool zwaaide en een schot loste. "Liggen allemaal", brulde hij. Alle aanwezigen begonnen hysterisch te gillen maar hadden nog genoeg gezond verstand om zich zonder verdere bedenkingen op de tegelvloer te werpen...

Niet veel eerder waren ook de gevoelens in een ruimte naast de supermarkt ronduit moorddadig te noemen. Het was de woonkeuken van Dennis Geurts waar Sjon probeerde in te praten op de heer des huizes, Dennis dus. Deze gaf echter geen duimbreed toe: het vuurwerk van Sjon moest binnen een dag uit het magazijn van de supermarkt weg zijn, of het zou niet goed gaan met Sjon, zo was de boodschap.

"Godverdomme Dennis, luister nou!", probeerde Sjon nog.

"NEE!!", baste Dennis.

Dit brak blijkbaar het dunne vliesje tussen de rede en de woede bij Sjon. Zonder zich nog te bedenken plantte hij zijn vuist op Dennis' kaken. Daar braken voelbaar enkele tanden af, maar dit was juist een extra stimulans voor de nu uitzinnige Sjon.

"Klootzak, klootzak!!", brulde hij terwijl hij bleef inslaan op de in elkaar vallende Dennis, die zich wanhopig probeerde te beschermen tegen de uithalen. Dennis zakte ineens op de linoleumvloer terwijl Sjon bleef inschoppen op het nu roerloze lichaam. Ergens ver weg in de

roes van Sjon klonk een hoog irritant gepiep dat hij niet thuis kon brengen. Hij werd weer enigzins tot de werkelijkheid teruggeworpen en zag dat het Kitty was, die hysterisch stond te hijgen en piepen. De vocale kwaliteiten van deze ex-zangeres bleken zowaar nog slechter dan vermoed. Ze wist er niet eens een muzikale maar vooral luide hoge C uit te brengen. Sjon stapte op Kitty toe om haar de mond te snoeren. Als op commando viel de rondborstige dame echter zelf al flauw waarna ook het gepiep stakte.

"Shit", dacht Sjon nu hij weer kon nadenken, "ik kan die Dennis wel doodgeschopt hebben..."

De paniek welde in zich op en hij keek verward om zich heen. Wat nu?

Zijn gedachten werden verstoord door een harde knal vanuit de supermarkt. Wat gebeurde daar nu weer in godsnaam? Toch geen vuurwerk van hem? Gealarmeerd rende hij naar de deur naar de winkelruimte en rende de supermarkt binnen...

De verraderlijke rust die er nog heerste in Hoogburg op die rampzalige dag werd verstoort door een harde knal, het het startschot was voor wat onvermijdelijk komen ging.

De haren gingen Inspecteur Sustrunck recht overeind staan en hij wist dat er narigheid op komst was. Hij liep op dat moment juist door het centrum van Hoogburg, op zoek naar de te arresteren Freek Sluyter, die werd verdacht voor de moord op Brutus Barius.

De inspecteur keek als een bloedhond om zich heen en besloot tenslotte dat het geluid afkomstig was uit de richting van supermarkt Geurts. Zonder zich nog te bedenken beende hij die richting op. Toen hij in het zicht van de winkel kwam bleef hij als versteend staan. Binnen voltrok zich blijkbaar een bizar drama. De gehele klandizie lag droogzwemmend op de grond; op twee personen na, een jongeman die met een pistool zwaaide en een klein meisje dat blijkbaar als gijzelaar diende. In een flits zag Sustrunck dat ook Freek Sluyter in de winkel aanwezig was.

"Shit", fluisterde Sustrunck, die meteen door de politieradio in zijn hand de troepen mobiliseerde: "Gijzelingszaak, gijzelingszaak", echode hij. Hierna begaf hij zich in de richting van de supermarkt, het dienstpistool in de handen. Omzichtig de weg overstekend, langzaam de stoep kruisend, voorzichtig de schuifdeuren door...

"Stop daar!", klonk de gealarmeerde schrille stem van de jongeman met het pistool die hem in het oog kreeg. Sustrunck hief een hand verzoenend omhoog en probeerde: "Geef je nu over, jongen. Dat bespaart o..." Hij was nog niet uitgesproken of de jongeman schoot in zijn richting. Schoot! Sustrunck was verbijsterd, nog voor de kogel hem in de schouder raakte. Het voelde alsof een zwaargewicht rugbyspeler vanaf een in razende vaart rijdende trein probeerde hem met een gerichte stoot te amputeren. Sustrunck sloeg achterover tegen een rij winkelwagentjes en ging met veel misbaar ten onder. "Wegwezen nou...", riep de jongen hysterisch. Sustrunck probeerde nog in weg te kruipen maar verloor toen het bewust zijn. Hierdoor miste hij dat opeens een deur in de supermarkt opensloeg.

Het was Sjon, die daar opeens ten tonele verscheen. De blik in zijn ogen was woest, maar dat was niet onbegrijpelijk aangezien hij kortgeleden supermarkt-baas Dennis in elkaar getimmerd had. Onbegrijpend keek hij om zich heen naar alle mensen die hulpeloos op de vloer lagen. Toen draaide hij zich voorzichtig om richting Kas en gijzelaar Jos.

"Liggen, liggen", brulde Kas met verhit gezicht.

Even keek Sjon Kas aan alsof die zojuist was veranderd in een teletubbie met de looks van Tom Cruise en komkommers als oren, maar toen vleidde hij zich traag uit op de tegelvloer. "Waar ben ik nu in beland", maalde door Sjon's hoofd, die alles niet meer bevatte. Hij had geen tijd om daar over na te denken want hij werd gestoord doordat iemand aan zijn broek trok. Sjon keek om. Het was Marina, zijn vriendin, die hem van haar aanwezigheid op de hoogte wilde stellen. Tuurlijk, toe maar! Ook dat nog...

Toen vielen zijn ogen op de foto's die half uit Marina's tasje staken. Was dat wat hij dacht dat hij zag? Sjon kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en griste met een snelle armbeweging de foto's weg. Een enkele blik op de plaatjes was genoeg voor hem. Daar lag zijn liefde op hun bed bijzonder naakt te wezen; innig verstrengeld met een vent die hij vagelijk kende, Arjen Sustrunck; een fotograaf of zo. Woede rees op in zijn hoofd. De hoer! De slet! Nooit had hij kunnen vermoeden dat zijn meissie het met een andere vent zou doen. Maar deze foto's bewezen toch echt anders. Sjon ogen richtten zich brandend op Marina terwijl hij de plaatjes aan haar toonde. Toen viel zijn blik op de vent naast haar. Het was die Arjen, de vent van de foto! De betreffende persoon slikte moeilijk, want hij herkende zichzelf van de foto. Sjon siste woedend naar hem en moest zich nu echt inhouden om die vent niet aan te vliegen.

Maar er waren meer mensen die de foto's hadden gezien en ook geschokt keken. Vlak achter Marina lag Martine die naar adem hapte. En even verderop werd de echtgenote van de journalist, Klaartje heette ze, lijkwit. Sjon kon op dat moment niet bevroeden dat alledrie de dames onwetend allemaal scharrels waren van een en dezelfde man, Arjen...

Kas, die doorkreeg dat hij niet langer de onverdeelde aandacht kreeg, riep woedend: "Blijven liggen verdomme!" Josje, stikkend in zijn armen, piepte gepijnigd alsof ze zijn woorden kracht wilde bijzetten.

De rust onder het op de supermarktvloer liggende publiek keerde weer enigzins terug, totdat een nieuwe verrassing ten tonele verscheen. Dit waren drie politiewagens, die bijzonder subtiel, met luid loeiende sirenes, op het pleintje voor de supermarkt stil hielden. De auto's braakten een klein dozijn mannen uit die voorzien met uit de kluiten gewassen wapentuig stelling namen achter portieren, kofferbakken en straatmeubilair.

Kas was toch even afgeleid door deze imposante vertoning van macht. Het weerbarstige publiek in de supermarkt greep deze mogelijkheid maar al te graag aan om wat persoonlijke onenigheden recht te zetten.

Sjon bijvoorbeeld vloog zonder nog langer na te denken Arjen aan. Hij was niet de enige. Ook Klaartje en Martine sprongen verhit op om verhaal te halen bij hun "latin lover". Deze

had het op dat moment moeilijk. In een bij voorbaat kansloos verzoenend gebaar schuifelde hij naar achteren, tot Sjon hem als een torpedo onderuit haalde. Maar ook de dames lieten zich niet onbetuigd. Marina vloog op de nek van haar "reguliere" vriendje en gilde dat hij moest ophouden met slaan. Martine en Klaartje wierpen zich inmiddels op Arjen, alsof het van te voren was afgesproken. Toen begonnen ook andere mensen (die op handen of tegen benen waren getrapt en zich kortom gebrusqueerd voelden) verhaal te halen bij de verantwoordelijken. Dit leidde eens te meer tot verkeerd gemikte vuistslagen waardoor de vechtende meute al heel snel aanzwol tot een behoorlijk deel van de aanwezigen in de supermarkt.

En zo onttaarde het geheel al snel in een grote kloppartij en vergat men blijkbaar collectief dat er nog ergens iemand met een pistool rondzwaaide, ene Kas.

Dat was niet eens geheel onterecht want Kas behoorde op dat moment al niet eens meer tot het publiek. Hij had allang gemerkt dat hij de situatie niet meer kon redden en had toen gezien dat het Freek in zijn rol als beoogd slachtoffer bijna gelukt was om in de chaos geruisloos te verdwijnen. Kas smeedt zonder meer misbaar Jos op de grond en rende de achterzijde van de winkel in, Freek achterna. Deze sloopte net onhandig in zijn vlucht een piramide conservenblikken.

"Ik zal je krijgen, Freek!!", brulde Kas moordlustig en hij vuurde twee kogels af. Beide deden enkele koopwaren opspatten maar veroorzaakten geen noemenswaardige schade.

Freek had intussen de nooduitgang aan de achterkant ontdekt en rukte woest aan de deurknop. Die gaf echter bijzonder moeizaam mee. Wanhopig keek hij om naar op hem toe rennende Kas maar vooral naar het grote kaliber pistool in diens handen en verhevigde zijn inspanningen. Het lukte! De deur vloog eindelijk open. Toen hoorde Freek echter opnieuw een pistoolschot en hij besepte in een flits dat deze niet mis zou zijn. Hetzelfde moment voelde Freek inderdaad al een felle steek in zijn onderrug. De pijn was ondraaglijk en het werd zwart voor zijn ogen. Hij viel slap door de deuropening op het stoepje van het achterplaatsje en verloor het bewustzijn.

Berni intussen begroef zich nog verder in haar donkere hoekje. Ze dacht inmiddels dat ze krankzinnig werd. Ze hoorde stemmen in haar hoofd, luide uitroepen, harde knallen! Het was duidelijk dat de afkickverschijnselen nu echt hard toesloegen en dat het hoog tijd was voor een stevige dosis.

Met trillende handen greep ze de lepel beet. Voorzichtig mengde ze hierin de heroine met wat vocht. Vervolgens stak ze enkele lucifers aan en verhitte het goedje tot het kookte. De gebruikte lucifers gooide ze achteloos weg; Berni had alleen maar aandacht voor de spuit, waarmee ze het geprepareerde goedje nu rechtstreeks inbracht in haar bloedbaan. Het duurde even voordat het effect van de drugs merkbaar werd, maar toen het gebeurde was het ook angstaanjagend sterk. Berni ging op reis naar haar geliefde andere dimensie...

Berni had misschien beter even in de dimensie van Hoogburg kunnen blijven want ze zag niet hoe de smeulende lucifer een snel groeiende brand veroorzaakte in de hoek van het magazijn waar de enorme voorraad vuurwerk van Sjon Mellinck tot het plafond stond ongestapeld. De brand woedde steeds heviger, als een lont dat langzaam afbrandt richting het explosief....

En dat die explosie niet lang op zich liet wachten bleek al snel.

Het gebeurde op het moment dat de politie besloot de supermarkt binnen te dringen. Daar was nog steeds een meute mensen bezig elkaar met volle overgave te bevechten. Waar het om ging was onduidelijk, evenals waar de gijzelnemer was gebleven. Tijd voor actie dus, maar toen de eerste politieman een stap over de drempel zette, leek de tijd opeens even stil te staan. Toen wiste een enorme ontploffing elke andere bedoeling uit. Alle aanwezige lucht leek uit de ruimte gezogen te worden om vervangen te worden door een enorme vuurbal die zich moordend snel verspreidde over de gehele ruimte. De agenten die het pand nog niet binnen waren gedrongen hadden geluk en konden nog net wegspringen. Alle anderen werden verzengd door de vuurzee.

En dat was nog maar de eerste explosie. De tweede die volgde verwoestte met haar enorme kracht het gehele pand en blies de brokstukken alle kanten op. Ruiten broken in de verre omtrek, dakpannen werden weggeblazem. En een enorme brand ontstond die al snel oversloeg naar andere gebouwen in het dichtbebouwde centrum van Hoogburg.

Het provincie-stadje schudde op haar grondvesten als nooit tevoren...

Ondanks alle verwickelingen rond deze enorme ramp die hoogstwaarschijnlijk nog wel wat meer aandacht had verdiend, waren er ook elders gebeurtenissen gaande die onze aandacht vragen. Daarom verplaatsen we onze camera naar Darius Barius die uit zijn ernstige studie van bedrijfsdocumenten in zijn werkkamer van Barius Cosmetics werd verstoord door een opzwellend lawaai vanuit de fabriek.

"Wat krijgen we nou, een stakersactie?", gromde Darius verstoord en hij klapte een dossier dicht en stond geïrriteerd op.

"Blijf hier", maande hij zijn assistente, Frederique Marnix. Hij stapte de gang op en beende richting de productieruimten. Even leek hij zich te bevinden in een surrealistische film: er kwam verdomd-als-het-niet-waar-is een enorme zeepmassa op hem af! Het spul was op de een of andere manier door de deuren gedrongen die de fabriek van de kantoren scheidde en stroomde nu de gangen in!

Darius kon niet bevatten wat er gebeurde en kon geen woord meer uitbrengen. Ondanks dat de zeepmassa op hem afkwam liep hij door, in een onbedwangbare neiging te weten wat er gebeurde. De zeepwolk bereikte hem en greep hem met meer kracht dan hij dacht, maar hij liep door. Ademen werd moeilijker, maar was nog steeds mogelijk. Moeizaam bereikte hij de productieruimten en daar zag hij wat hij al vreesde: de hele fabriek draaide over haar toeren, maar doordat een deel van het proces was vastgelopen konden alle geproduceerde shampoos en badzeepen geen kant meer op. En daarom stroomde het nu bij honderden liters tegelijk weg. Dit kon een regelrechte catastrofe worden!

"De stakers!", schoot het door Darius' hoofd, die moesten hem dit geflikt hebben. Ze waren zelfs bereid de hele fabriek te saboteren om hem maar dwars te zitten. De klootzakken! Opeens maakte er zich een vechtlust van hem meester die zowaar herinnerde aan zijn in het beton gestorven vader: "Het zal ze niet lukken verdomme. Het zal ze niet!" Met die woorden werkte hij zich verder de fabriek in, op weg naar de controlekamer, de enige plaats waar hij een rap naderende ramp nog kon afwenden.

Frederique bemerkte het aanzwellende zeep toen ze het onder de deur van de directiekamer door naar binnen zag dringen. Verbaasd deed ze de deur open en zag tot haar verbijstering dat de hele gang volstond. Ze gilte geschrokken, duwde de deur weer dicht en ademde snel. De fabriek moest helemaal aan het vastlopen zijn. Opeens zag ze een beeld voor zich van een ontploffende fabriek, met haar er nog in. Het was duidelijk: ze moest weg!

En Darius Barius dan? Die was die gang ingelopen... Maar Frederique dat ze op geen mogelijkheid meer bij hem kon komen, ze kon niets anders meer doen dan vluchten.

Frederique draaide zich op haar hakken om en rende de directieruimte door. Via een aantal zijdeuren kon ze de hoofdingang nog gewoon bereiken. Wellicht dat het zeep daar nog niet was doorgedrongen. Bij de deur trok ze haar pumps uit en zette het op een rennen.

Inderdaad was de vestibule nog niet verzwoegen door het zeep, maar Frederique vermoedde dat dit niet lang meer zou duren. Ze haalde de sleutelbos uit haar mantelpakje en wilde de deur openen, toen ze zag dat er aan de andere kant van de glazen deur een man stond. Ze schrok zich wild. De man had geschreeuwd haar, enkele flinke hoofdwonden en gekreukte en smeulende kleding. Het was Kas zag ze nu, die rare dromerige jongen die haar al eerder aangesproken had.

Snel deed Frederique de deur open maar zogauw ze dat deed viel Kas hijgend in haar armen.

"Ik heb het gedaan, ik heb het gedaan", stamelde hij, "nu zullen we voor altijd samen kunnen zijn."

"Wat gedaan?", vroeg Frederique die omkeek en zag dat een massa zeep de vestibule begon te vullen.

"Freek vermoord, die bruto. Nu kunnen we voor altijd samen zijn!"

Frederique slaakte een geschrokken kreet; "Freek! Heb je Freek...?"

Kas glimlachte gelukzalig en pakte haar nog steviger vast; "Frederique, ik hou van"

Het laatste wat Kas zei hoorde Frederique niet meer. Achter haar klonk een afschuwelijke ontploffing die de grond deed trillen en ramen deed sneuvelen. Ze voelde hoe ze uit de armen van Kas werd gerukt en helemaal tot in de tuin belandde. Duizelig krabbelde ze om en wat ze zag tartte haar verbeelding. Een wolk zeep, twee keer zo hoog als een kerk en vele malen breder, schuimde als een te vol getapt glas bier over het dak van de gehele fabriek. De fabriek leek wel de krater van een uiterst actieve vulkaan, waarbij de lava vervangen is door zeep. Frederique aanschouwde het tafereel met wijdoopen ogen. Het was verbijsterend hoe snel het zeep het omliggende gebied begon te bedekken en nieuw zeep uit de fabriek en magazijnen opwelde. Al snel zou de wijde omtrek van het bedrijf bedekt

worden onder een hoge laag van de monstelijke hoeveelheden zeepschuim. Frederique bedacht zich niet langer en zette het op een lopen, zo ver als haar benen haar maar zouden kunnen dragen...

ZEEP-RAMP IN HOOGBURG

door Arnold L. de Graaf

Hoogburg - De gebeurtenissen die eergisteren in een dag tijd ons vredige Hoogburg veranderden in een smeulende spookstad, hadden niet door de krankzinnigste scenarist bedacht kunnen worden.

Politici en burgers hebben collectief hun afschuw en diepe geschoktheid uitgesproken over wat inmiddels treffend de Grote Ramp heet. Goed beschouwd was er echter sprake van twee afzonderlijke rampen.

Ten eerste was er de afschuwelijke ontploffing in de plaatselijke Edah-vestiging. De supermarkt is geheel verwoest en in de verre omgeving is schade. Onderzoek heeft uitgewezen dat waarschijnlijk een kolossale hoeveelheid vuurwerk de oorzaak was. Hoe de zaak tot ontploffing is gekomen blijft vooralsnog onduidelijk.

Ten tweede was er de ramp in de fabriek van Barius

Cosmetics. Dit bedrijf, dat door een staking stil had moeten liggen, draaide om onbegrijpelijke redenen toch, waardoor enorme hoeveelheden zeep werden geproduceerd. Dit hoopte zich op tot het tot een uitbarsting kwam en vele tonnen zeep, door het contact met water sterk schuimend een groot gebied rond de fabriek bedekten. Ook Hoogburg werd geheel gesmoord onder het schuim, waar de bevolking moest worden geëvacueerd en de reddingswerken rond de supermarkt ernstig bemoeilijkt werden. Ironisch genoeg kon juist de brandweer niet veel doen. De zeep-eruptie bluste de talloze uitgebroken branden beter en sneller dan tien brandweerdivisies ooit zouden kunnen doen. Het dodental wordt vooralsnog geschat op 20, de schade zal uitkomen op vele miljoenen. De vraag is of Hoogburg de klap nog ooit te boven komt.

Naschrift

Zo gebeurde er die dag waarin alles leek samen te komen het ongelooflijke in het kleine stadje Hoogburg; twee ontploffingen, bijna op hetzelfde moment. Maar hoe verwoestend en schokkend de gevolgen van beide ontploffingen ook waren, dit weerhield de mensen niet breedvoerig te speculeren over alle vreemde gebeurtenissen die aan de ontploffingen vooraf gingen; de vondst van Brutus Barius, de gijzelszaak bij Geurts, de dood van Darius Barius in zijn eigen fabriek. Hier werden in de vele artikelen en publicaties die nadien over de Hoogburgse ramp zouden worden gewijd vele theorieën over geopperd.

Maar hoeveel theorieën verschenen in de media, geen enkele refereerde aan de symbolische kracht van de gebeurtenissen. Geen enkele theorie legde verbanden tussen de verderfelijke levens die Hoogburgers als Klaartje, Arjen, Marina, Berni, Sjon, Jos, Martine, Dennis en Kitty leidden en het lot dat hen uiteindelijk in die supermarkt samenbracht op die fatale dag, waar de vuurzee van de ontploffing hen uiteindelijk allemaal verzwoeg als waren ze in de ovens van de hel. En geen enkele theorie koppelde de enorme massa zeep die geheel Hoogburg en een deel van de omgeving overstelpt had, met een symbolische reiniging van het stadje van alle kwalijke zaken die in de weken en maanden voorafgaand aan de grote ramp waren voorgevallen. Een grondige wassing, alsof Hoogburg een nieuwe start nodig had.

Wat in ieder geval duidelijk genoeg voor iedereen was (en waar geen theorieën over hoefden te worden gevormd) was het aantal doden. Zo stierf die dag onder andere Berni, wiens resten zelfs nooit meer zouden worden teruggevonden aangezien ze zich vlak naast het geexplodeerde vuurwerk had gevonden. Misschien was ze die dag anders wel gestorven aan een overdosis, maar dat is slechts een gissing.

Verder stierven die dag in de explosie van de supermarkt niet alleen drie politieagenten en vijf burgers maar ook Klaartje (de overspelige vrouw van journalist Arnold L de Graaf), Arjen Sustrunck (de vrouwen-veroveraar), Arjen's vader (de politie-inspecteur), Josje (de gevallen zangeres met de grote ogen en dito ego), Martine (de meest recente schnabbel van Arjen), Marina (het meissie van Arjen en Sjon), Sjon (de vuurwerkverzamelaar) en niet te vergeten ook nog Kitty en haar vriendje en supermarkteigenaar Dennis, die nog hadden gedroomd van een leven waar supermarkten of Hoogburg geen deel van zouden uitmaken, maar die uiteindelijk stierven in de door hun zo vervloekte supermarkt.

Tenslotte liet ook Darius Barius het leven in een laatste heldhaftige poging de naderende ramp bij zijn bedrijf te voorkomen. Uiteindelijk stierf hij zoals hij leefde: niet in staat de kolos dat het bedrijf was de baas te worden. Darius Barius stikte in het zeep van zijn eigen fabriek.

Aan de zijde van de overlevenden waren beduidend minder streepjes te zetten. Zo was daar Freek die merkwaardig genoeg, evenwel zwaargewond, verminkt en door een kogelschot in

de rug ook grotendeels verlamd, levend het strijdtoneel achter zich liet. Gelukkig voor Freek was daar Frederique, die het vege lijf ongedeerd had weten te redden en zich nu zich tot taak had gesteld die arme Freek tot zijn dood aan het ziekbed te verzorgen. Iets waar Freek haar uiteraard niet dankbaar voor was, integendeel: hij deed barser dan ooit tegen haar. Het meest ironische was dat Freek nooit werd gearresteerd voor de moord op Brutus Barius, aangezien de enige persoon die dat wist -inspecteur Sustrunck- tijdens de ramp het leven had gelaten.

Uiteindelijk waren er maar twee personen aan te wijzen die misschien wel wonnen aan de situatie. Arnold L. de Graaf ten eerste kreeg de o zo gewenste journalistieke doorbraak met zijn reportages over de ramp van Hoogburg en de misstanden en het falend beleid bij Barius Cosmetics. Dit alles woog misschien zelfs bijna op tegen het verlies van zijn dierbare vrouw, waarvan op de grafsteen als een keihard feit gebeiteld was: "Hier ligt mijn trouwe lieve Klaartje"...

En tenslotte was daar nog de platenbons Kovadda, die we al bijna uit het oog waren verloren. Die las van de ramp in Hoogburg op de stranden van de Bahama's en haalde zijn schouders op. Het leven ging door. Een leven waarin geld verdiend moest worden. En daarom had hij alweer een afspraakje weten te maken met een dom blondje die hij een platencontract wilde laten tekenen.

Sommige dingen zullen nooit veranderen...